

**11
OKTOBER -81.**

**SOVJET
UT
AV**

Afghanistan

VALGET

FORSVAR OG FRED

SITUASJONEN I PARTIET

UTTALELSE FRA SENTRALKOMITEEN:**OM SITUASJONEN I
PARTIET HØSTEN 1981**

SK har nå drøfta utviklinga i AKP(m-l) etter landsmøtet.

Situasjonen nå er bedre enn i fjor høst. Partiet har en del framgang. Noen av de motsigelsene som trua med å lamme og splitte partiet er løst.

Utviklinga er forskjellig forskjellige steder i partiet. Det er fortsatt viktige problemer. Situasjonen er flytende, og det er ikke endelig avgjort om vi skal få videre framgang eller tilbakeslag.

ØKT ENHET

Før landsmøtet var partiet noen steder delt i fløyer. Det fantes dels politisk kritikk av partiets grunnlag fra høyre, dels var det mye riktig kritikk av feil i partiets og ledelsens arbeid. Fløydannelser gjorde det vanskelig å jobbe og trua med å føre til partisprengning.

Tendensen nå er at folk som før sto mot hverandre på forskjellige fløyer jobber sammen og forsvare enheten i partiet. Politiske motsigelser fins fortsatt. Men det er større politisk enhet. Diskusjonene nå deler ofte medlemmene etter andre skillelinjer enn høsten 1980.

Før landsmøtet hevda enkelte at SK ville starte heksejakt mot folk med kritikk eller politisk opposisjon. Virkeligheten har vist at sann frykt var grunnløs. Ingen er blitt forfulgt eller pressa ut. I Oslo blei tvert om kamerater som hadde stått mot hverandre i ulike fløyer i partikampen valgt til ansvarlige jobber for å lede distriktet i felleskap.

Et meget lite mindretall av tidligere opposisjonelle har gått ut og gått til voldsomme angrep på AKP(m-l), som f.eks. Helge Ørskov og

Irma Skjold. Tidligere DS-formann i Oslo betalte ikke kontingent i nær ett år, og er derfor strøket som medlem etter vedtak i UDS. Ingen av disse folka er blitt ekskludert. Det er et uttrykk for enheten i partiet at angrepa fra disse folka ikke har fått noen oppslutning. Folk som sto nær dem i partikampene er også stort sett uenige i deres handlemåte.

Et stort flertall viser at de vil jobbe sammen for å løse problemene. Men en del kamerater er fortsatt passive fordi de har kritikk eller er politisk uenige. Noen av dem avventer utviklinga i partiet. SKs syn er at disse kameratene må vinnes tilbake for aktivt partiarbeid ved demokratisk diskusjon og bruk av overbevisning. Det er feil å likestille sanne kamerater som er avventende og har tivl med de få som angriper oss utafra. Det er også feil å se folk som har gått ut og kanskje har en del kritikk med de få som har gjort seg til fiender av oss.

Det er viktig å innskjerpe at vedtektene skal følges og styrke den demokratiske sentralismen. Her er det også framgang. Ingen går nå åpent inn for vedtektsbrudd og fraksjonsfrihet, slik som i 1980.

SK vil igjen understreke at demokratisk sentralisme ikke betyr å stoppe kritikk eller kreve politisk enighet på alle områder. Vi må samle partiet om arbeidsoppgavene og utvikle den revolusjonære politikken til AKP(m-l) videre på grunnlag av at vi oppnår enighet i demokratisk diskusjon.

NOEN FRAMGANGER

AKP(m-l) har oppnådd en del bra resultater i 1981.

PARTIET

TF3

Vi har fortsatt å styrke vår innflytelse og vinne posisjoner i fagbevegelsen. Tariffpolitikken har vunnet viktige framganger. Det viste seg i »tariff-opprøret» og den store landsomfattende aksjonen mot lønnsstaket.

AKP(m-l) har gjennomført sin beste valgkamp til nå. RV fikk en liten tilbakegang fra 1979. Men politikken var bedre utvikla, vi nådde flere enn før og fikk stor støtte i enkeltsaker.

Valginsamlinga har overoppfylt målsettingene.

1.mai holdt vi stillinga i landsmålestokk.

Partiet spiller ei ledende rolle i solidaritetsarbeidet for Polen, Afghanistan og Palestina. Kameratene som jobber på disse feltene har gjort godt arbeid. Men vi kan ikke være fornøyd med partiets samla innsats, særlig ut fra det krigen i Afghanistan nå krever av solidaritet.

AKP(m-l) har oppnådd en del når det gjelder å utvikle politikken. Et eksempel er det økonomiske utredningsarbeidet som har ført til oljeboka av Sc m.fl.

RU har hatt landsmøte og løst viktige indre motsetninger. NKS har mista medlemmer noen steder, men har også framgang ved viktige læresteder.

Mange distrikter rapporterer om bedre arbeid. Enkelte deler av partiet vokser.

Blant medlemmene er det en tydelig økning i interessen for studier og grundigere teoretisk skoloring.

I vestlige kommunistpartier som vi har hatt nær kontakt med, bl.a. i Sverige, Danmark og USA, er utviklinga fortsatt prega av stadig alvorlig krise, revisjonistiske framganger og oppløsning. Dette viser at det var nødvendig at vårt parti slo til mot høyretendensene tidlig, til tross svakhetene i partikampen og tross at det kosta oss på kort sikt. At vårt parti står i motsetning til denne almenne strømminga, avviser revisjonistisk utvikling og holder stillinga er i seg sjøl et viktig resultat dette året.

FORTSATT PROBLEMER

Men AKP(m-l) har fortsatt alvorlige

problemer.

Det er ikke lengre allmenn krise i hele partiet. Men utviklinga spriker. Noen distrikter går bra mens enkelte andre strir med krise og indre motsigelser.

Det er mange organisatoriske problemer. Noen steder mangler folk til styrer og utvalg på alle nivåer. Noen distriktstyrer har vansker med å fungere og noen UDSer har gått i oppløsning. Noen lag jobber svært bra, men det fins også enkelte som nesten ikke har møter, der partilivet nærmest har opphørt.

Sikkerhetsarbeidet i partiet har gått tilbake de siste åra.

De fleste steder ligger utmeldinger over innmeldinger, Erfaring viser at der det jobbes med det går det ann å øke medlemstallet. Noen tall for nyrekruterte viser 26% tidligere partimedlemmer, 18% tidl. RU og 15% tidligere NKS. Mange som var med i valgkampen og andre som har stått nær partiet lenge kan også rekrutteres - hvis det blir prioritert.

Liberalisme og oppløsning av partinormene er fortsatt et problem. Vi kan ikke godta at kamerater som er passive ikke får kameratslig kritikk og blir oppfordra til å jobbe. Vi kan heller ikke godta at mange medlemmer ikke får delta i arbeidet fordi styrer ikke fungerer.

Det er nedgang i kontingent pr. medlem, og også organisatorisk svikt som gjør at kontingenten ikke blir innkrevd eller sendt videre. Dette truer nødvendig indre og ytre partiarbeid. Vi kan ikke godta så dårlig økonomisk arbeid. Vi kan ikke godta at det ikke blir sendt inn kontingent for alle medlemmer.

Det er noen framganger i arbeidet med KLASSEKAMPEN. Det er på ny oppretta fast løssalg og arbeid med avisa i de fleste distrikter. Abonnementsstallet lå i vår over fjorårets. Men i høst har abonnementsstallet gått under fjorårets. Dermed er det nødvendige overskuddet i avisa trua, og situasjonen kan bli alvorlig om ikke partiet snur denne tendensen.

Et bra RU-landsmøte løser ikke problemet med langvarig dårlig ungdomsarbeid. Sjøl om enkelte resultater ved skolevalga var svært bra, fikk RV i landsmålestokk bare vel 2%.

Studiearbeidet i partiet har ikke vært sentralt leda og står ikke i forhold til behova. Hva-må-gjøres-studiene går dårlig mange steder.

Partiledelsen strir fortsatt med uløste problemer både når det gjelder organiseringa av sitt eget arbeid, kaderfostring og metoder for ledelse. Den gjør fortsatt feil i planarbeidet både når det gjelder utarbeiding av realistiske planer og i gjennomføringa av vedtatte planer i partiet.

Partiledelsen har prøvd å følge opp kritikk fra landsmøtet om viktige sentrale oppgaver som har vært løst for dårlig. Det er gjort noen framganger f.eks. når det gjelder å fordele ansvar for faglig politikk og kvinnepolitikk sentralt. Andre sentrale oppgaver er ikke løst.

AKP(m-l) har fortsatt viktige uløste politiske problemer. Det fins viktige indre motsigelser og høyretendenser.

Motsetningene om freds- og forsvarspolitikken er et eksempel på dette. Vi ser en tendens til å gå fra partiets militærpolitiske program og gi etter for pasifistiske og revisjonistiske ideer. En annen feil har vært at partiledelsen ikke har utvikla tilstrekkelig initiativ i å kritisere de skadelige linjene i fredsbevegelsen og en smidig taktikk for å drive denne bevegelsen i riktig retning.

Partiet kan fortsatt gå fram og tilbake. Nøkternt, hardt og tålmodig arbeid må til om vi skal klare å overvinne problemene og vinne avgjørende framgang.

FORTSETT DISKUSJONENE OG STUDIENE

For å løse mange grunnleggende problemer og oppnå større enhet, må vi fortsatt utvikle de politiske diskusjonene.

Etter landsmøtet har de vært prega av lavere tempo og færre deltakere. Nå må vi ta kål på de usanne påstandene om at hensikten var å kneble debatt i AKP(m-l) etter landsmøtet. Vi må ta et tak for å få liv i dem igjen!

Vi trenger kameratslige diskusjon der alle fritt legger fram sitt syn. SK oppfordrer spesielt kamerater som er passive eller tvilende til AKP(m-l)s utvikling til å delta.

Tida er inne til et støt for å få sluttført diskusjonen om arbeidsprogrammet. Den kan gi bedre svar på hva som skiller revolusjonær arbeiderpolitikk fra reformisme. Den kan også sammenfatte og vedta svært mange konkrete krav, som er et produkt av partiets rike erfaring i klassekampen.

Det trengs flere innlegg i Kinadiskusjonen. Dette er et avgjørende spørsmål for hele partiet. Flere enn noen få ledende kamerater må delta.

1981 har vist at vi trenger å utvikle diskusjonen om freds- og forsvarspolitikken. Mye av den kan føres offentlig. Kamerater bør sende inn innlegg.

Den store diskusjonen om sosialismen må gå videre i hele landsmøteperioden. Vi trenger den for å utvikle en konkret og vitenskapelig begrunna propaganda for sosialismen i Norge, slik at vi kan vinne ny oppslutning for sosialistiske ideer blant arbeidsfolk her. Dette krever bl.a. grundigere studier i hele partiet. Diskusjonen kan tidligst sammenfattes på 4. landsmøtet.

SK holder fast på at høyrefaren er hovedfaren i AKP(m-l). Samtidig er mange teoretiske og programmatiske problemer uløst. Høyrefaren kan sjølsagt ikke bekjempes med byråkratiske metoder. SK vil legge stor vekt på fortsatte diskusjoner og skolering i hele partiet.

UTTALELSE FRA SENTRALKOMITEEN:

OPPSUMMERING AV STORTINGSVALGKAMPEN

Sentralkomiteen har drøfta valgresultatet og valgkampen. En del materiale om valget mangler ennå. Vedtaket er derfor ikke ment som ei ferdig analyse av alle sider ved dette valget, men ei oppsummering av hva sentralkomiteen har kommet fram til i debatten til nå.

1. Rød Valgallianse fikk 18 602 stemmer (0,7 prosent) ved Stortingsvalget i år. I 1973 fikk RV 9 360 stemmer (0,4 prosent). I 1975 fikk RV 8 929 stemmer ved fylkestingsvalget (0,5 prosent). I 1977 ble resultatet 14 515 stemmer (0,6 prosent). Ved fylkestingsvalget i 1979 ble resultatet 16 915. Dette året mangla RV lister i fem fylker (Akershus, Oppland, Aust- og Vestagder og Finnmark). Om vi plusser 77-resultatet i disse fylkene blir tallet 19 099. Om vi i tillegg regner med at RV ville hatt en beskjeden framgang, er det rimelig å anta at resultatet i 1979 kunne ha vært om lag 19 400 stemmer om RV hadde stilt i alle fylker (0,7 prosent).

Fem fylker fikk i år bedre stemmeresultat enn i 1979: Troms, Nord-Trøndelag, Vestfold, Oslo og Østfold.

En del fylker stagnerte, noen gikk tilbake, enkelte av dem kraftig tilbake. Talla viser et svært sammensatt bilde og det er derfor nødvendig å vurdere mange faktorer for å finne forklaringa på dette. Men uansett ble stemmeresultatet totalt sett svakere enn venta.

2. Dette skjedde på tross av at valgkampen etter SKs mening ble gjennomført på en i hovedsak god måte. Det er saklig grunn for å hevde at årets valgkamp er den beste i partiets historie. Hadde ikke valgkampen blitt en så god politisk

kampanje som den ble, kunne tilbakegangen blitt stor.

3. RVs stagnasjon og tilbakegang i antall stemmer skyldes etter SKs mening i første rekke disse grunnene:

Den kritiske perioden som AKP(m-l) har gått gjennom siden 1979 har svekka partiet, ungdomsforbunda og RV.

RV ble i stor grad ramma av taktisk stemmegiving og argumentet om bortkasta stemme. Virkningen av at RV ikke hadde synlige mandatsjanser i stortingsvalget slo negativt ut.

Folk flest aksepterer ikke strategien vår enda: sosialistisk revolusjon og sosialisme. Vårt syn på en rekke viktige enkeltsaker deles av store folkemasser. Men strategien - revolusjon og sosialisme - støttes av få foreløpig.

Høyre-orientert og høyre-radikal politikk og ideologi har økt sin innflytelse.

Politiske og organisatoriske feil i valgkampen har ført til at enkelte av disse grunnene fikk større negativ betydning for stemmeresultatet enn de ville hatt uten disse feila.

4. Dette betyr at resultatet etter SKs mening kunne vært noe mer positivt med bedre politikk, taktikk og organisatorisk arbeid. Men

det vil være grov subjektivisme å tro at vi kunne oppnådd et *kvalitativt* bedre resultat på denne måten. Til det var de faktiske problemene vi ble konfrontert med for store og våre egne krefter for små.

Vi mener det var helt riktig å stille stortingsmandat som RVs politiske målsetting. Dette gjelder uansett gallupptall. Men det burde være unødvendig å nevne at en slik målsetting i

seg sjøl ikke endrer vår faktiske oppslutning. Det var derfor riktig å advare RV-aktivister mot urealistiske mandatvyer og nødvendig å utvikle argumenter for å stemme RV uansett mandat-spørsmålet. Det siste ble i for liten grad gjort.

5. Det er nødvendig å se nærmere på de enkelte grunnene til stagnasjonen. Dette vil gi mer kunnskap om hvor mye en bedre valgkamp kunne ha begrensa de negative virkningene av de problemene vi sto overfor.

DEN KRITISKE PERIODEN SOM AKP(m-l) OG BEVEGELSEN HAR VÆRT I

Partiet og bevegelsen har vært gjennom en kritisk periode siden forrige valg. Perioden har i stor grad vært prega av indre strid og et svekka utadvendt arbeid. Det har vært angrep på bevegelsen som har stilt spørsmål ved hele vår troverdighet. Det har vært avskallinger både fra partiet, ungdomsforbunda og RV.

Tross disse problemene, klarte partiet og ungdomsforbundene likevel å kaste mer krefter inn i denne valgkampen enn i 1979. RV hadde også flere aktive valgkampaktivister.

Mange tidligere partimedlemmer har jobba lojalt og aktivt i RV i valgkampen. Det er vårt inntrykk at tidligere medlemmer enten har jobba for RV eller stemt RV. Dette ser ut til å ha vært hovedtendensen. Samtidig finnes det eksempler på tidligere medlemmer som har jobba aktivt for å få venner og medlemmer til ikke å jobbe for RV eller stemme RV. En slik sabotasje og motstand understreker at problemene i partiet og bevegelsen enda ikke er overvunnet, og at de har hatt negativ virkning på valgkampen.

TAKTISK STEMMEGIVNING OG »BORTKASTA STEMME«

Ved dette valget hadde RV ingen reell mandatsjansje i noen av fylkene, noe også

meningsmålingene like før valget gjorde klart. Det finnes mange rapporter som viser at dette førte til tap av stemmer, stemmer som normalt ville vært sikre i et kommune- eller fylkestingsvalg.

Først og fremst tapte vi stemmer til SV..I fylker som Nordland, Sør-Trøndelag, Hordaland, Akershus, Oslo og Hedemark var SVs mandatsjansjer store, og her var også tendensen til at »på vippen«-folk stemte taktisk merkbar. Valget i år ble i ekstrem grad et regjeringsvalg mellom DNA og Høyre. Noen som både var og er sterkt kritisk til Brundtland-regjeringas høyrepolitikk og som sympatiserte med RVs politikk, stemte likevel DNA for å unngå ei Høyre-regjering. Troms er et av de fylka der dette var et problem.

Det er også klart at endel som stemmer RV i kommunevalg pga. lokale kampsaker og vurdering av personspørsmål, ikke støtter oss i Stortingsvalg ennå pga. uenighet i deler av vår politiske hovedlinje.

SPØRSMÅLET OM REVOLUSJON OG SOSIALISME

I en rekke viktige enkeltsaker har partiet, RV og store folkemasser stort sett samme syn (faren for krig, synet på Sovjet, behovet for et sterkt forsvar, forbud av nazi-organisasjoner, deler av den økonomiske politikken, m.m.)

Derimot er det foreløpig bare et lite mindretall som støtter vår strategi for å opprette sosialisme og proletariats diktatur gjennom en sosialistisk revolusjon.

Det er klart at dette holder mange tilbake fra å stemme på RV trass i at de føler stor sympati for vår innsats og standpunkt i en rekke viktige spørsmål.

Dette problemet blir partiet og RV stilt overfor ved hvert valg. Men i dette valget viser det store gapet mellom den store sympatien for RV i mange enkeltspørsmål og stemmetallet hvor viktig det er å ta spørsmålet om sosialisme og revolusjon ytterst alvorlig i vår propaganda og agitasjon. Jo færre folk som er overbevist om behovet for revolusjon og sosialisme utover

VALGET

TF 7

partiets og RVs »grunnfjell», desto vanskeligere vil det bli å få stor stemmeframgang ved valg. Dette vil slå spesielt sterkt ut i rikspolitiske valg. I slike valg vil *helheten* i politikken telle mye. Så lenge bare et lite mindretall støtter helheten i vår politikk, vil RV bli lettere offer for taktisk stemmegiving. Andre, underordna hensyn vil da telle mer for mange enn RVs revolusjonære politikk, for eksempel at Høyre kan ta regeringsmakta fra DNA eller at SV har mandatsjanser.

Det er ei stor og krevende oppgave å utvikle en solid og konkret propaganda og agitasjon for revolusjon og sosialisme i Norge. Sosialismen er i stor grad diskreditert i massenes øyne på grunn av utviklinga i Sovjet og Øst-Europa. Vi må ogs innse at vi sjøl har kommet relativt kort når det gjelder å forklare, konkretisere og agitere disse spørsmåla. Å løse dette spørsmålet er av helt *avgjørende* om RV som en *revolusjonær* bevegelse skal oppnå stor stemmeframgang i valg. Dette understreker også hvor viktig det er å drive et allsidig revolusjonært og kommunistisk arbeid år etter år på de ulike kampavsnitta vi arbeider. For i hovedsak vil det være slik at vi i valg høster det vi har sådd over lang tid.

HØYREVIND I POLITIKK OG IDEOLOGI

Høyrevinden både i politikk og ideologi var hovedtendensen ved dette valget, og førte både til Willoch-regjering og fire mandater for Fremskrittspartiet. Høyrestrømninger er et alvorlig problem både på arbeidsplassene og i ungdomsmassene.

At høyrevinden feide vekk DNA fra regjeringstaburettene betyr ikke at DNA sto for noe radikalt alternativ. Som regjeringsparti og det største borgerlige partiet har DNA tvertom stått i spissen for en lang rekke reaksjonære tiltak, som angrep på sosiale goder, lønna og fagbevegelsens rettigheter. I fagbevegelsen har DNA støtta ei klassesamarbeidslinje som systematisk har brutt ned klassebevisstheten.

Misnøye med mye av regjeringas politikk førte til at borgerskapets rop om et »alternativ»

også vant gjenklang i deler av arbeiderklassen. Det er ikke første gang det største opposisjonspartiet profiterer på at folk er forbanna på den sittende regjeringa. Og DNAs egen høyrepolitikk har bidratt til å bryte ned den tradisjonelle motviljen mot de åpne borgerlige partiene i deler av arbeiderklassen.

Fremskrittspartiet fikk også en større framgang enn de fleste hadde regna med da valgkampen starta. FrP spilte på berettiga misnøye med sosiale og økonomiske forhold, bl.a. virkningene av skatteprogressjonen for vanlige lønnstakere. Det reaksjonære innholdet i FrPs politikk ble i liten grad avslørt. FrP spekulerer også konsekvent i uvitenhet og fordommer, appellerer til rasisme, kjønnsdiskriminering og andre tilbakeliggende ideer. Det var viktig at RV som det eneste partiet tok opp kampen mot FrPs rasediskriminering. Valgkampframgangen for FrP understreker betydninga av å slåss mot partiets reaksjonære demagogi både i arbeiderklassen og blant skoleungdommen.

FEIL I VALGKAMPEN

Valgkampen har i hovedsak vært gjennomført på en god måte. Samtidig kan det nå oppsummeres politiske, taktiske og organisatoriske feil som har bidratt til å svekke resultatet.

Problemet med taktisk stemmegiving og bortkasta stemmer ble undervurdert. En taktikk for å motvirke »redd landet fra Willoch ved å redde DNA-regjering»-tendensen blei for lite utvikla. SV ble i for liten grad avslørt, og fikk gå for mye i fred i lengre perioder.

Den ideologiske kampen ble undervurdert. Både DNA-ledelsens stadig klarere høyre-ideologi, Høyres og Fremskrittspartiets ideologi representerte reaksjonære tendenser i hele valgkampen. En mer offensiv kamp mot dette ville hatt betydning for RVs resultat.

En mer aktiv propaganda og agitasjon for sosialismen og revolusjon ville også betydd en del. Kampen for enkeltsaker og for sosialismen hadde tendens til å skille lag, og sosialismen

fikk for liten plass i muntlig agitasjon og skriftlig propaganda. Dette var en viktig feil i den ideologiske kampen.

RVs propaganda og agitasjon ble stort sett positivt mottatt. Likevel må vi oppsummere at vi ikke klarte å bli skarpe, offensive og konkrete nok i vår agitasjon. Vi la for liten vekt på å utvikle enkle, slående eksempler som kunne gitt våre gode argumenter i den økonomiske debatten enda mere kraft. Vi trenger å arbeide for å utvikle en politisk profil som står skarpere i kontrast til de andre partiene, både mht. sitt arbeiderpolitiske innhold og stil.

SK aviser påstanden enkelte kamerater har kommet med om at RV ville fått langt flere stemmer om våre representanter hadde hatt større »TV-appell» og agitert bedre i andre massemedia. For det første mener vi våre representanter stort sett kom bra fra oppgavene, sjøl om vi også mener det hadde vært en fordel med en skarpere og mer offensiv agitasjon.

Men samtidig er det viktig å skjønne at innslag i radio, TV akkurat som skriftlig masseagitasjon også er avhengig av folk som kan følge opp dette med agitasjon i sitt nærmiljø. Derfor er det på alle plan en viktig oppgave å utvikle mange og dyktige agitatorer som kan representere RVs og AKP(m-l)s politikk på en populær og offensiv måte.

For lite offensiv kamp for vår forsvars- og fredspolitikk svekka RV.

Det har vært uenighet om prinsippene for vår forsvars- og fredspolitikk, ikke bare uenighet om taktikk i enkelte spørsmål. Bevegelsen har stått overfor et sterkt press fra »den nye fredsbevegelsen» og særskilt de drivende revisjonistiske kreftene i denne. Sjøl om partiet sentralt og RV sentralt har forsvart riktige prinsipper, har dette presset ført til en viss mangel på initiativ og taktisk offensiv holdning sentralt (bl.a. i forholdet til Fredsmarsjen). Lokalt har disse problemene ofte vært enda større.

Det feilaktige innholdet i denne tendensen har i valgkampen betydd at den skarpe og klare profilen mot *Sovjet* har blitt svekka, at

internasjonal solidaritet er blitt trengt for mye i bakgrunnen, at forsvarspolitikken i for stor grad er blitt trengt i bakgrunnen, og at uenighet om prinsipper og taktikk har svekka RV i valgkampen.

SK mener at enkelte steder har tendensen til å forsone seg med SVs fredspolitiske linje vært sterk, blant annet i Hordaland. Å konkurrere med SV på SVs egne premisser er både saklig og taktisk feilaktig. Vi tror at dette har ført til færre stemmer for RV. En mer offensiv linje ville ført til bedre resultat.

Vår forsvars- og fredspolitiske linje krever mer argumentasjon enn de moderne revisjonistenes fredsdemagogi. SV og andre kunne vinne kortsiktige gevinster på sin falske fredspolitikk. Dette må ikke innebære at partiet og RV søker den samme »løsning». Tvert om må en av lærdommene fra valget være at vi trenger en mer offensiv kamp for å isolere og nedkjempe revisjonistiske fredslinjer.

Opplegget for valgkampen og organiseringa av den sentralt fra var riktig, men der hvor linja ble endra, førte det til negative resultater, dels store.

Opplegget besto i tidlig organisering, skoloring direkte målretta på utadvendt arbeid, konfrontasjonsmøter, markering »i gata» og systematisk og personlig stemmeverving.

Dette var ei riktig linje.

Der hvor den ble fulgt og kraftig prioritert, ga den positive resultater, for eksempel Oslo, Sør-Trøndelag og Troms. Dette var et opplegg som innså at vi under de nåværende forholda vinner stemme for stemme ved å overbevise folk personlig og direkte. Dette er ei linje som står stikk i motstrid til ideen om at vi under de nåværende vilkåra kan utløse stemmeskred først og fremst ved kraftfull markering i massemedia. Vi er for å utvikle dyktige agitatorer og for å bedre vår opptreden i massemedia. Men å tro at dette aleine er nøkkelen til stor framgang, er uttrykk for overfladisk og subjektivistisk tenkning. SK har grunn til å tro at der hvor slike valgkamp-opplegg i lengre eller kortere perioder erstatta den systematiske personlige stemmevervinga, blei resultatet dårligere, enn

VALGET

TF 9

det burde ha blitt.

Den internasjonale solidariteten ble skjøvet for langt i bakgrunnen. Solidariteten med for eksempel Afghanistans folk og det polske folket burde fått en mer sentral plass i valgkampen.

Det fantes flere underordna feil. Det er et faktum at vi i alt for liten grad klarte å vinne oppslutning i ungdomsmassene, sjøl om Rød Ungdom gjorde en god innsats flere steder. Men hovedsaka er likevel at ungdomsarbeidet har ligget i bakevja så lenge, at det uansett var begrensa hva vi i løpet av en kort valgkampinnspurt kunne klare å rette opp.

På samme vis kan vi slå fast at vi har mer å hente når det gjelder innrettinga på kvinnepolitiske spørsmål.

Det burde også tidlig vært slått fast at vi har flere mål med en valgkamp enn stemmer og mandat. Blant annet å øke vår innflytelse i spesielle grupper, slik vi nå klarte på enkelte arbeidsplasser. Det er også viktig å bruke valgkampen til å verve medlemmer, få nye kontakter for utbygging av partiet og ungdomsforbunda og øke antallet Klassekampen-abonnenter.

6. STERKE OG POSITIVE SIDER VED VALGKAMPEN

Trass i disse feila og svakhetene i valgkampen, er de sterke og positive sidene så mange og tungtveiende at valgkampen i hovedsak var god. Blat disse positive sidene er det grunn til å framheve disse:

Hovedsakene i valgkampen var riktige: Økonomisk politikk, forsvars- og fredspolitikk, sosialisme.

Den økonomiske politikken var ei særlig sterk side ved valgkampen, sjøl om vi også her kom for kort i agitasjonen.

Trass i store feil i tillempinga av RVs forsvars- og freds-politikk, viste prinsippene og politikken seg som levedyktig der hvor kameratene kjempa offensivt. Dette viste seg blant annet i SVs innrømmelser i sluttspurten av valgkampen (bl.a. kuvendinga i synet på sivilforsvaret, at SV måtte ta opp spørsmålet

om bevilgninger til forsvaret, spørsmålet om å trekke Norge ut av felleskommandoen og i spørsmålet om en skal kreve noe av Sovjet i spørsmålet om atomfrie soner).

Det var et skritt framover at revolusjonen og sosialisme skulle være en bærebjelke i valgkampen. Skoleringskursene la opp til dette. Dette var et riktig skritt på vei framover, sjøl om det var kort og trass i at sosialismen ikke fikk den plassen det burde hatt i den daglige valgkampen.

Ideen om at RV nå må kvitte seg med revolusjon og sosialisme, overlate dette til AKP(m-l) og sjøl bli en slags anti-kapitalistisk bevegelse, avviser SK som et farlig, høyre-opportunistisk feilspor. Dette vil i beste fall redusere RV til en bevegelse for enkeltreformer og protester. Det betyr å likvidere RV som en revolusjonær bevegelse.

Arbeiderprofilen var i dette valget sterkere enn tidligere. Ei sterk side var arbeiderandelen på RVs lister. Det faglige RV-oppropet fikk stor oppslutning, men det ville fått enda større effekt dersom det hadde kommet før i valgkampen. Det var også riktig at RV markerte seg klart i samband med opprørstendensene i fagbevegelsen. Flere arbeidere enn i noen tidligere valgkamp har fått erfaring i politisk agitasjon og propaganda-arbeid. Alt dette er et svært positivt resultat.

Dette betyr ikke at det ikke fantes svakheter og feil. F.eks. ble valgarbeidet drevet svært ujamnt på arbeidsplassene. Mange steder ble det ikke drevet systematisk, personlig mobilisering. RVs muligheter til å drive offensiv agitasjon i kantiner, klubber og fagforeninger ble heller ikke utnyttet godt nok. Dette henger utvilsomt sammen med RVs egen manglende innretting på organisert arbeidsplass-valgkamp, men en viktig faktor var også den økonomistiske tendensen til å negligisere det politiske arbeidet på arbeidsplassene.

Valgmaterialet - sentralt og lokalt - var i hovedsak bra - vurdert som propaganda. Kvalitet og klarhet var i år langt bedre enn tidligere. Agitasjonen ble derimot lite utvikla.

Vi nådde breiere ut enn noen gang før, både via valgmaterialet, massemedia, personlige

kontakter og møter. Det er helt klart at sympatien og velviljen for partiet og RV har vokst. Valgkampen bidro til at langt flere arbeidere og andre oppdaga at RV er et seriøst politisk alternativ, ikke en politisk raritet. Antallet venner er større enn før.

Det er utvikla et større RV-nett enn noen gang før - trass i den striden som har vært og som er om rammeavtalen mellom AKP(m-l) og RV.

Opplegget for valgkampen og organiseringa av den sentralt fra var riktig, om enn underordna feil (dette er kommentert tidligere under pkt 5, »Feil i valgkampen«).

Det ble lagt større vekt på skolering enn tidligere. De tre heftene (om økonomi, forsvar og fred og sosialisme) var positive bidrag sammen med skoleringskursa som betydde at fostringsarbeidet tok et skritt framover.

Økonomi-innsamlinga vil gi et overskudd i forhold til målsettinga, sjøl om innsatsen i de enkelte fylkene er ganske variabel.

RV-filmen »Tour Valg 81« var et svært godt og riktig innslag i RVs valgkamp.

Produksjonen av filmen er et godt eksempel på den uvurderlige innsatsen som en god del av RVs aktivister og venner i kultursektoren gjorde.

7. PARTIETS ROLLE

SK mangler foreløpig nok materiale for å oppsummere allsidig *partiets* rolle i valgkampen, sentralt og lokalt. Det gjenstår også å studere nøye de mest framskredne distriktene og de svakeste distriktene. Dette er en viktig del av ei allsidig oppsummering som skal gjennomføres i tida framover.

Foreløpig er det SKs inntrykk at partiet sentralt i hovedsak har leda valgkampen på en god måte. Partiets ledelse har i større grad enn tidligere tatt det direkte ansvaret for valgkampen sammen med RV-ledelsen. Det er også vårt inntrykk at distriktstyrene i all hovedsak har fungert som politisk ledende sentra. Fra starten av var dette opplegget, og i den grad dette er blitt fulgt, tror vi det har ført til positive resultater.

De politiske feila som vi tidligere har pekt på,

har sannsynligvis prega både partiet sentralt, distriktstyrene og partiet på grunnplanet. I enkelte distrikt har utvilsomt politisk uenighet og feil fått store negative følger.

Det er også vårt inntrykk at langt flere partimedlemmer enn tidligere har ytt en aktiv innsats i valgkampen. Dette er gledelig og lover godt for framtida. Skillet mellom lag på arbeidsplassene og i boligstrøk oa. har også vært mindre markant denne gangen.

Når dette er sagt, finnes det eksempler på kamerater som overhodet ikke har deltatt i valgkampen, som har vært passive eller som direkte har sabotert valgkampen. Disse er få, og vi oppfordrer disse kameratene til å gjøre opp med en slik stil, og legge skuldra til for å utvikle partiet og den revolusjonære bevegelsen i tida framover. Ikke minst er dette nødvendig for å ta vare på de mange nye vennene som valgkampen har gitt oss.

8. KONKLUSJON

Partiet og RV har gjennomført en i hovedsak god valgkamp. Uten en såpass god valgkampanje, kunne vi opplevd en kraftig tilbakegang.

Viktige, underordna feil i politikk, taktikk og organisering fantes i valgkampen. Uten en del av dem ville stemmeresultatet ha blitt noe bedre, men ikke kvalitativt bedre. Til det var de faktiske problemene vi sto overfor store og våre egne krefter for små.

Trass i det beskjedne stemmeresultatet, har partiet og RV utvilsomt oppnådd mer velvilje og sympati enn noen gang. Denne velviljen og de mange nye vennene er det svært viktig at vi veit å sette pris på i tida framover.

Arbeidet for å utvikle analyse, propaganda, og agitasjon for revolusjon og sosialisme i Norge blir svært viktig. Dette er en del av de viktigste vilkåra for at RV som revolusjonær bevegelse skal oppnå betydelig framgang i valg.

Trass i problemene og stagnasjonen, gir valgkampen og resultatene likevel et bra utgangspunkt både for vårt arbeid i tida framover og for muligheter for å ta ett skritt fram i i 1983.

UTTALELSE FRA SENTRALKOMITEEN:

FORSVARS- OG FREDSPOLITIKK OKT. -81

AKP(m-l)s forsvars- og fredspolitikk har blitt utvikla gjennom en langvarig prosess med politiske studier, undersøkelser og demokratiske diskusjoner. Den er uttrykt i partiets militærprogram fra 1979, som blei stadfesta av et enstemmig landsmøte i 1980, og i partiets prinsipp-program. Disse programmene er bindende for partiets tillitsmenn, styrer og medlemmer i vårt arbeid i ulike masseorganisasjoner. Vår oppgave er å kjempe i flest mulige sammenhenger for å vinne oppslutning om denne politiske linja.

2. Utviklinga i verden har bekrefta analysen til partiet, og særlig vist at i rivaliseringa mellom de to supermaktene Sovjet og USA er det Sovjet som er på offensiven og som er mest aggressiv. Sovjets okkupasjon av Afghanistan og truslene mot Polen er alvorlige trusler mot verdensfreden. Et uttrykk for Sovjets offensiv er at Sovjet også retter en politisk og ideologisk offensiv mot verdens folk, og ikke minst mot landa i Vest-Europa. Denne offensiven tar sikte på å svekke folkenes evne og vilje til å forsvare seg mot aggresjon og på å styrke Sovjets politiske innflytelse. Denne offensiven har gitt resultater, og i Norge virker den inn på alle politiske partier, inkludert AKP(m-l). En stor oppgave for oss som kommunister er å bekjempe og avsløre denne offensiven.

3. Så lenge imperialismen eksisterer vil det stadig bli imperialistiske kriger. Det er ikke mulig å oppnå varig fred i verden uten at imperialismen avskaffes som system og erstattes med sosialismen og kommunismen. For oss som kommunister er det særlig viktig å rette folks rettferdig harme mot årsaken til krigen, nemlig det imperialistiske systemet.

Ideologier som hevder at krigens årsak ligger i våpnene, eller som hevder at det er mulig å

avskaffe krigen uten å avskaffe imperialismen, skjønner i virkeligheten imperialismen. Det er vår oppgave å bekjempe slike ideologier og vise konkret hvordan imperialisme betyr krig.

4. Verdens folk ønsker å unngå en ny imperialistisk verdenskrig og en viktig del av vårt arbeid er kampen mot en slik krig. Hovedtendensen i dag er at rivaliseringa mellom supermaktene skjerpes, at faren for en ny verdenskrig øker. De kreftene som kjemper mot krigsforberedelsene til supermaktene er svake. I Europa eksisterer det f.eks. nesten ikke en bevegelse som virkelig kjemper for fredens sak. Vi ønsker å styrke de kreftene og de faktorene som motvirker krigen. Om den bryter ut, ønsker vi å bidra til raskest mulig nederlag for imperialismen.

Hvilke faktorer motvirker krigen?

- Anti-imperialistiske frigjøringskriger har en svært stor betydning i kampen mot imperialistisk krig. Vietnamkrigen svekka USAs evne til aggresjon. En seier for folkene i Afghanistan, Kampuchea og Eritrea vil svekke Sovjets evne til å drive aggresjon. Nederlag for disse folkenes kamp vil bety en alvorlig økning av krigsfaren.

- Motstand mot sosialimperialismen i Sovjet og Øst-Europa undergraver Sovjets slagkraft. Viktigst nå er Solidaritet i Polen.

- Styrking av de trua nasjonenes evne og vilje til å forsvare seg mot imperialistisk aggresjon er fredsfremmende. Svekking av denne viljen og evnen øker krigsfaren.

- Politisk kamp for å isolere de to supermaktene og avsløre deres krigsforberedelser. Ikke minst styrking av enheten mellom den andre og den tredje verden. Som et ledd i en slik politisk kamp er det nødvendig å stille skarpe nedrustningskrav til de to supermaktene.

12 TF

5. For oss betyr dette at vi i første rekke kan bidra til kampen mot krigen ved å:

- styrke solidaritetsarbeidet særlig med Afghanistan og Polen akkurat nå. SK vil peke på at dette arbeidet trenger en større innsats enn det vi yter i dag. Det eksisterer en feilaktig undervurdering av dette arbeidet.

- kjempe for et sterkt og uavhengig forsvar i Norge.

- isolere og avsløre de to supermaktenes krigsforberedelser, især Sovjet som er den mest aggressive supermakta og den sannsynlige krigsløseren. Dette betyr blant annet å rette krav om nedrustning mot dem. Vi har en særlig viktig oppgave i å avsløre Sovjet som lender an i supermaktenes rustningskappløp.

6. På midten av syttitallet var AKP(m-l) det eneste partiet som innså den økende krigsfaren. Nå er stadig større del av folket blitt oppmerksomme på den. Dette er en av grunnene til at det har oppstått en fredsbevegelse. Men fordi det er liten forståelse for imperialismens karakter, fordi det er store illusjoner om særlig Sovjet og fordi Sovjet driver en aktiv ideologisk og politisk offensiv, innebærer denne nye fredsbevegelsen bla. Fredsbevegelsen er sterkt påvirket av pasifistisk ideologi. På grunn av dette krever den ofte generell nedrustning. Dette er skadelig for kampen mot krigen.

- Fredsbevegelsen er sterkt påvirket av Sovjets politiske offensiv. Dette viser seg bl.a. ved at krava ofte ensidig retter seg mot den ene supermakta, USA. Et annet uttrykk for dette er at tilhengere av sovjetisk aggresjon godtas som samarbeidspartnere og tillitsmenn i fredsbevegelsen.

- Fredsbevegelsen sprer illusjoner om at det er mulig å oppnå varig fred uten å avskaffe imperialismen.

- Fredsbevegelsen ser bort fra og argumenterer delvis aktivt mot at anti-imperialistisk arbeid har noe med fredsarbeid å gjøre.

- Den inneholder sterke kapituljonistiske trekk.

- Den framstiller krig som et spørsmål om krig i Europa og neglisjerer at flere lands folk i dag kjemper rettferdige frigjøringskriger mot

FORSVAR OG FRED

aggresjon og undertrykking. Dette virker til å undergrave en allianse mellom 2. og 3.verden som er en viktig faktor i kampen mot en ny verdenskrig. I tillegg til at dette er reaksjonær sjåvinisme, er det en illusjon å tro at Europa - eller Norden og Norge - kan holde seg utenfor en ny verdenskrig.

- Deler av den nye fredsbevegelsen sprer også en ideologi som i innhold sier at årsaken til krigen er »menns maktbegjær», og at kvinner i sitt vesen er fredselkende. Kampen mot krigen avspores til en kamp mot menn fra deler av kvinnebevegelsen. Denne ideologien er kvinnekriminerende og reaksjonær. Til sammen utgjør dette ei feilaktig hovedlinje som skader kampen mot krigen. Disse politiske linjene dominerer i den nye fredsbevegelsen. Mange av dem som deltar i denne bevegelsen har imidlertid mange synspunkter som partiet er enig i. Det gjelder bl.a. at de:

- virkelig er mot begge de to supermaktene

- er mot atomopprustninga

- uttrykker, riktignok uklart, en opinion mot en ny imperialistisk verdenskrig.

Vi må forene oss med disse og bygge på disse progressive standpunktene. Det må gjøres blant annet ved å reise en kamp mot de pasifistiske og pro-sovjetiske linjene med det målet å isolere slike linjer. Partiet må ikke svikte sin politiske oppgave ved å vise unnfalhet overfor de feilaktige linjene i fredsbevegelsen. Uten denne helt nødvendige kampen, blir ikke denne bevegelsen en konsekvent anti-imperialistisk kraft som spiller en viktig rolle i arbeidet mot krigen. Den viktigste hindringa for å gjennomføre en slik kamp er høyreopportunisme i våre egne rekker. Det trengs en konsolidering på det som har vært og er partiets linje i kampen mot krigen og for å forberede folket i Norge politisk og militært på å møte en okkupasjon.

En annen feil har vært at SK og den daglige ledelsen ikke har utvikla tilstrekkelig initiativ og ledelse i å kritisere de skadelige linjene i fredsbevegelsen. Det har gjort at vi har blitt hengende etter i utviklinga av denne bevegelsen og gitt revisjonistene for fritt spillerom. Det har bl.a. ført til at partimedlemmer som har jobba

FORSVAR OG FRED

TF 13

for å sette partilinja ut i livet har fått for liten støtte.

7. Det blir stadig reist spørsmål om partiets holdning til NATO. Det er det liten grunn til. Partiet har klare programvedtak mot NATO, mot NATOs imperialistiske karakter, mot NATOs atompolitikk, strategi og taktikk. Vi er det eneste partiet som har et gjennomarbeida alternativ til NATO.

En norsk utmelding av NATO må skje i sammenheng med at Norge bygger et sterkt uavhengig forsvar. Dette betyr at den norske forsvarsevnen og avskrekkingseffekten overfor Sovjet vil øke. Vi er mot en utmelding av NATO på et pasifistisk grunnlag. Et nedrusta Norge utafor NATO vil forverre vår situasjon. Et første skritt mot full utmelding må være å kreve at Norge går ut av NATOs kommandosystem. Utafor kommandosystemet vil det være mulig å bygge et forsvar på egne krefter, med forsvarsplaner som bygger på hensynet til norsk suverenitet og på norske forutsetninger.

Vår politikk for utmelding av NATO er den eneste som bygger på at Sovjet er hovedtruselen mot norsk suverenitet. Følgelig er det den eneste politikken som er et virkelig alternativ til dagens forsvarspolitikken ute blant folk.

8. Vi krever forbud mot ABC-våpen. Vi peker blant annet på oppbygginga av kjemiske og bakteriologiske våpen Sovjet bygger opp. Vi protesterer skarpt mot Sovjets bruk av kjemiske våpen i Afghanistan og Kampuchea. Sovjet og USA må ruste ned sine lagre av atomvåpen. Når det har skjedd, kan andre land kvitte seg med sine a-våpen og målsettinga om å ødelegge alle slike våpen bli nådd.

Vi er mot utplasseringer av nye mellomdistanseraketter i Europa. Vårt krav er at NATO-møtet i desember omgjør vedtaket om utplassering av Pershing 2 og krysserraketter. Like innlysende er det at Sovjet fjerner alle SS-20 rakettenes som er utplassert i Europa.

Både utplasseringa av nøytronvåpen og svekkinga av Vest-Europas konvensjonelle

forsvar til fordel for atomopprustning senker terskelen for atomkrig. Vi krever stans i all produksjon av nøytronvåpen. Det er av stor betydning for å unngå atomkrig i Europa at Vest-Europa bryter med doktriner som vil erstatte et konvensjonelt forsvar med atomvåpen. Vi peker også på at de sovjetiske militærdoktrinene hvor atomvåpen inngår i divisjonenes operasjonsplaner betyr stor fare for atomkrig i Europa.

9. Vi støtter parolen om atomfri sone i nordiske områder, som omfatter Island og Kola og a-våpen *retta* mot nordiske områder.

Vi vil likevel understreke at dette mer har betydning som et ledd i propagandaen mot supermaktene enn som et virkelig vern mot at atomvåpen blir brukt mot Norden.

Det beste vernet mot atomtrusselen er at Norge legger om sitt forsvar *fra* å bygge på USAs atomparaply *til* å bygge på et sterkt, uavhengig konvensjonelt forsvar slik som vi foreslår. Dette ville bety at USAs atomvåpen *ikke* ble sendt inn i landet ved et krigsutbrudd og Sovjet ville *ikke* kunne få samme effekt ved atomutpressing som når Norge mangler et skikkelig konvensjonelt forsvar.

10. Vi lever i ei førkrigstid. Konsekvensen av dette for et kommunistisk parti er at forsvarsevnen i et trua land som Norge og støttearbeid for dem som kjemper mot supermaktsaggresjon må prioriteres høyt. Det er en viktig oppgave i dag både å forberede oss sjøl og folk i Norge på en mulig okkupasjon av Norge. Arbeidet for å gjøre partiet i stand til å fungere etter en eventuell okkupasjon må tas alvorlig. Å neglisjere sånt arbeid vil få viktige strategiske konsekvenser. Støttearbeid med ofrene for supermaktsaggresjon er ikke bare viktig i kampen mot krigen. Om supermaktene setter igang en verdenskrig, betyr en sterk allianse mellom folk i den 2. og 3. verden at imperialismen vil møte hard motstand på mange fronter. Derfor er denne alliansen helt nødvendig for at imperialismen som verdenssystem blir lagt i grava for godt.

14 TF

MELDINGER

MELDING OM BEREDSKAPS— DISKUSJONEN

Det er tidligere meldt at det sammen med dette nummer av TF skulle komme et diskusjonsopplegg om beredskap. SKAU har vedtatt å utsette diskusjonen til rett over nyår. Diskusjonsopplegget er under arbeid og vil være klart til neste TF. Men SKAU ville arbeide litt

mer med opplegget samtidig som mange lag har kommet kort med de partidiskusjonene som allerede er sendt ut.

SKAU.

MELDING OM KLASSIFISERINGS— SYSTEMET

Partiledelsen har over lengre tid mottatt henvendelser fra avdelinger og enkeltmedlemmer som forteller om store vanskeligheter i arbeidet med klassifiseringa. Særlig gjelder dette den laveste klassifiseringa.

Erfaringene som legges fram er *ikke* entydige. De spriker mye innbyrdes, og i *noen* tilfelle brukes politiske og organisatoriske argumenter partiledelsen er uenige i.

Tross dette bringer de fram nok materiale til å slå fast at de *retningslinjene* og den oppfølginga som klassifiseringsarbeidet har fått, verken har vært feilfri eller uten mangler. Klassifiseringsarbeidet har i denne første etappen skaffet oss flere eksterne talsmenn og samtidig gjort deler av organisasjonsapparatet bedre rusta til å møte okkupasjon og illegalitet. Men tida er nå nesten overmoden for å komme i gang med å

rette på de svakheter og mangler som har avslørt seg, og slik ta et nytt skritt framover.

Arbeidet med korrigerings og forbedring av nåværende retningslinjer starter for fullt nå. Denne prosessen vil nødvendigvis ta litt tid, og vil nok først kunne vise resultater utover våren -82. I mellomtida ønsker vi to ting:

1. Enkeltmedlemmer eller avdelinger som har erfaringer og synspunkter sender inn disse så raskt som mulig, dersom dette ikke allerede er gjort.
2. De nåværende retningslinjer står ved lag inntil de nye foreligger. Samtidig vil vi understreke at de skal praktiseres med stor vekt på fleksibilitet, sunn fornuft og egne positive erfaringer.

SKAU.

HAR DU LEST

KRIGFORING I NORGE?

GERILJA—

8.MARS

START 8.MARS- DISKUSJONEN NÅ!

Nå, med en gang, må vi begynne å diskutere 8.mars. For det er mye å diskutere. 8. mars er ikke et rituale, der vi kan nøye oss med å tørke støvet av de gamle parolene fra i fjor, samt gå gjennom de obligatoriske rundene med krangler om den internasjonale politikken. 8. mars er den dagen vi skal mobilisere kvinnene på gata, bak paroler som *vi* mener staker ut en riktig hovedretning for kvinnekampen akkurat nå. Og da må vi finne ut hva vi sjøl mener, og vil slåss for, som kvinnebevegelsens linje for 8. mars. Den eneste måten å finne ut det på, er å diskutere det. La oss starte 8. mars-bevegelsen i år med å diskutere *hva slags politikk* vi vil ut på gata med, så får spørsmålet om allianser og forhandlinger komme i annen omgang.

Kvinnekampen går ingen lys og lett tid i møte. Økende arbeidsløshetstall, offentlige nedskjæringer, sosial nedrustning, høyrebølge, ideologisk reaksjon, alt dette vil gi følbare konsekvenser for oss kvinner. I slike tider vil også kampen om hva som skal være kvinnebevegelsens *linje* skjerpes. Vi ser konturene av noen viktige motsetninger allerede. Jeg skal kort skissere dem opp slik jeg oppfatter dem:

I den seinere tida har DNA, med Sissel Rønbeck som gallionsfigur, prøvd å kjøre seg opp som et parti med en radikal kvinneprofil. Hovedvekta legges på kjønnskvoteing i ulike former og formelle likestillingstiltak. Denne linja gjenspeiles også i deler av fagbevegelsen. Der slåss kvinneaktivistene bl.a. for å få innført kjønnsnøytrale betegnelser i LOs språkbruk.

Jeg er ikke imot kjønnskvoteing. Det kan være et viktig og nødvendig middel i kampen mot kvinneundertrykking i svært mange sammenhenger. Jeg er heller ikke i mot at tillitsvalgte som er kvinner skal slippe å bli kalt tillitsmann. Men hvis dette blir *hovedlinja* i kampen mot kvinneundertrykkinga, da er det etter mitt syn en avsporing. Og slike tiltak forandrer svært lite på den virkelige situasjonen

til hovedmassen av kvinner, særlig arbeiderkvinner. For dem er hovedproblemene problemer av typen lavtlønn, manglende daghjemsplasser eller daghjem som er så dyre at de ikke har råd til å bruke dem, dyrtid. En lang større andel av kvinner enn menn her i landet er lavtlønte. Det betyr både at kvinnene får mindre tilbake for slitet sitt, og det betyr at de ikke er økonomisk uavhengige sjøl om de er utearbeidende, noe som sjølsagt også påvirker deres stilling i familien. Når daghjemsprisene stiger i den farten de nå gjør, er det særlig arbeiderkvinnene som rammes, de som får marginal økonomisk uttelling for slitet sitt når daghjem er dyrt, de som kanskje sjøl er litt i tvil om de burde jobbe ute, de som kanskje har en mann som ikke bare er begeistra for at kona har jobb. Dyrtida rammer også kvinnene særegent. Jo mindre penger, jo mer omtanke må du legge i innkjøp, planlegging, matlaging, klær. Dette er arbeid som i all hovedsak faller på kvinnene.

»Sissel Rønbeck«-linja vil spontant ha stor nedslagskraft i den organiserte kvinnebevegelsen, fordi den preges av kvinner med en småborgerlig bakgrunn. Men hvis vi skal utvikle en kvinnepolitikk for flertallet, en politikk som tar utgangspunkt i deres reelle problemer, kan vi ikke bare seile med på denne spontane bølgen. Sjølsagt skal vi støtte kjønnskvoteing og ta en frisk fight med mannfolka når de prøver å forklare oss hvor mindreverdige de stakkars kvinnene som blir kvotert inn i jobber og utdanningsplasser, vil føle seg. Men det er vi som må slåss fram den andre, og viktigste sida: Flere og bedre daghjem. Nei til økt foreldrebetaling (som kanskje blir den viktigste daghjemsparola svært mange steder i år). Heving av minstelønns-garantien, krav om lokal forhandlingsrett, nei til lønnstak. Vekk med de laveste lønnstrinna i stat og kommune. Sjølsagt kravet om 6 timers arbeidsdag. Og hva med å bruke 8.mars til å mobilisere kvinnene mot dyrtida, kreve

prisstopp?

ML-bevegelsen har alltid stått for ei hovedlinje i kvinnekampen som har gått ut på at det er avgjørende at kvinner kommer ut i den samfunnsmessige produksjonen, får rett til arbeid, og at mer og mer av det omsorgs- og husarbeidet som nå utføres av kvinnene i hjemmet, må bli *samfunnets* ansvar. Vi kan kanskje anklages for å ha undervurdert, eller vært seige i å oppfatte andre viktige spørsmål i kvinnekampen. Likevel har vi all grunn til å være stolte over at vi har holdt fast ved denne riktige hovedinnrettinga så lenge vi har deltatt i organisert kvinnekamp.

Borgerskapet er ikke akkurat innstilt på å innfri krav om større samfunnsmessig ansvar på disse områdene for tida. Tvert imot, på dette området står vi i fare for å oppleve viktige tilbakeslag. Den sosiale nedrustninga går sin gang. Det betyr at større omsorgsbyrder legges på kvinnene. Dagheimsprisene stiger, og det går ytterst langsomt med utbygginga, enkelte steder legges også daghem ned. Og denne utviklinga støttes opp av ulike ideologiske varianter. Krf. vil gi kvinnene «valgfrihet» så de kan «velge» å bli hjemme, ved å innføre en skattekasse 3 som gjør det lønnsomt for mannen å ha hjemmekone. Carl I. Hagen vil avskaffe sosionomer og liknende rusk og rask på helse- og sosialsektoren. Og så har vi en mer «grønn» variant, som er en slags myk nærmiljølinje. Det er ei linje som er kritisk innstilt til institusjoner, fordi de er så kalde og upersonlige, og kritisk innstilt til profesjonelt arbeid i sosialsektoren fordi det blir et fremmedgjørende ekspertvelde i stedet for ekte menneskelig kontakt. Denne retninga vil i stedet at flere oppgaver skal løses i nærmiljøet, blant venner, naboer og familie. Slik uttrykkes den i en valgbrochure fra Venstre: «Samtidig som kvinnen gis muligheter til å gjøre sin innflytelse gjeldende i samfunnet, må mannen ta større del i arbeidet i hjemmet. Dette innebærer at arbeidslivet må åpne for muligheten til kortere og fleksible arbeidstidsordninger for *alle* som har omsorg for barn, syke eller funksjonshemmede. Det er ingen ønsket

utvikling at alle skal utfolde seg maksimalt i yrkesliv og i fritiden, og at alt omsorgsarbeid overlates til institusjoner.»

Det er klart mange institusjoner kan være kalde og upersonlige, og det finnes dårlige sider ved profesjonelt sosialt arbeid. Men denne ideologien passer likevel som hånd i handske med borgerskapets nedskjeringspolitikk, og resultatet vil neppe bli varmere og rikere nærmiljøer, men derimot større sosial nød og mer dobbelt-arbeid for kvinnene. Derfor må vi holde beinhardt på kravet om større samfunnsmessig ansvar, og gå mot at problemene skal løses ved at både mor og far jobber deltid mens barna er små, at foreldrene sjøl driver fritidsklubbene, at institusjonsplasser for syke og gamle er en uhyre viktig sak for kvinnebevegelsen, og vi må slåss for å gjøre den til det. Paroler mot den sosiale nedrustninga *må* med i 8. mars-togene.

I tillegg har vi andre viktige saker. Lesbisk kamp må markeres på 8. mars. I tider med høyrebølge og ideologisk reaksjon er det ikke minst lesbiske som blir rammet. Ennå går det an å stå på offentlige møter i Norge og si at homofile burde vært skutt! Forslag til parole: »Homofil kjærlighet en menneskerett - lesbiske stå fram!«

Kampen mot kvinnemishandling og for kriesentra bør ha sin plass i 8. mars-toga de aller fleste steder. Parolene må få en lokal utforming, alt etter hva kampen dreier seg om: oppretting av krisesenter/krisetelefon, sikker finansiering av sentra som allerede eksisterer. En del steder, f.eks. i Oslo, vil det være riktig å ta opp kampen mot prostitusjon. Oslo-prosjektet mot prostitusjon er nylig nedlagt etter to års virksomhet. Det er en skam. Vi må kreve et nytt, utvida og permanent Oslo-prosjekt. Og vi må markere kampen mot porno. I tillegg må vi holde et våkent øye med hva som skjer med abortlova. Hvis regjeringa viser tegn til å begynne å tukle med den, må kvinnebevegelsen si klart fra!

Så over til den internasjonale politikken:

Den gangen Vietnam-krigen pågikk, tror jeg folk ville sett med store øyne på en som hevdet

8.MARS

TF 17

at solidaritet med Vietnams folk ikke hadde noe med fredspolitikk å gjøre. Å gå mot supermakta USAs aggresjon mot et lite folk, det var sjølsagt å kjempe for freden. I dag er det imidlertid gangbar mynt, ikke bare i NKP, at »utenforliggende saker» som solidaritet med folket i Afghanistan, ikke må trekkes inn i fredsarbeidet. Thorbjørn Jagland fra DNA, er blant dem som hveder dette.

Hvordan kan dette ha seg? Jeg tror det er flere årsaker:

- Pasifismens voksende innflytelse, med dens tendens til å likestille angriper og offer, og kreve »fred» og »ikke-vold» av begge, til å si at et sted må vi begynne, hvorfor ikke med oss sjøl, i stedet for å rette kampen mot dem som virkelig truer freden, nemlig supermaktene. Kvinnene særlig forsøkes mobilisert til denne linja. Men kvinnene skulle vel snarere ha spesielle forutsetninger for å forstå at kamp mot aggresjon må ta utgangspunkt i solidaritet med ofrene. Ihvertfall skjønner vi det svært så godt når det gjelder oss sjøl. Få ting gjør oss så eitrende sinna - og med god grunn - som eksperter som »forklarer» kvinnemishandling med at det er et spill mellom to parter, en må »forstå» mannen, og her må begge parter jenke seg. Vi stiller oss ubetinget på kvinnens side og krever like ubetinget at mannen skal slutte å slå.
- En sjåvinistisk tendens til å se på Norden eller i høyden Europa som det eneste som teller. Bare vi kan slippe krigens gru, er det ikke så farlig med de andre. Akkurat så direkte kynisk er det vel få som tenker, men folkene i den tredje verden forsvinner liksom ut av synsfeltet. At Bresjnev daglig bruker napalm og leketøysbomber fylt med gass mot afghanske barn, blir ikke så viktig dersom han samtidig lokker med et kvart løfte om ikke å bruke atomvåpen mot Norden.

- At de kreftene som ønsker å skjerme Sovjet står sterkt i den nye fredsbevegelsen.

Kampen i kvinnebevegelsen handler *ikke* om kvinnebevegelsen skal ha noen mening om internasjonale spørsmål eller ikke. Kampen dreier seg om *hvilken* mening den skal ha. »Sovjet ut av Afghanistan» og »Nei til atomvåpen - Sovjet og USA må ruste ned» er

verken mer eller mindre »politikk» enn »Våpenmilliardene til mat» og »Atomfritt Europa fra Polen til Portugal».

Få er uenige i at det er svært vanskelig å få med parolen »Sovjet ut av Afghanistan» i de kommende 8.mars-togene. Uenigheten dreier seg om *hvor* viktig det er. Jeg mener det er så viktig at partiet ikke bør støtte 8. mars-tog der denne parola ikke er med (At det kan finnes unntak på småsteder der nivået på kvinnearbeidet, konstellasjonene og situasjonen i det hele tatt er helt annerledes enn i de store byene, er en annen sak). Vi kommer *ikke* unna kampen om hvilken internasjonal linje, hvilken fredspolitikk kvinnebevegelsen skal stå for ved å vike på støtten til Afghanistans folk. Vi oppnår bare at pasifismen, sjåvinismen og pro-sovjetismen styrker seg på bekostning av den internasjonale solidariteten og den anti-imperialistiske linja i fredsarbeidet. Det er å gjøre kvinnebevegelsen en bjørnetjeneste.

Hvordan er vår taktiske situasjon i kampen om kvinnebevegelsens internasjonale linje? Mange mener vi står svakt, fordi det nå er skapt en fredsbevegelse på et annet politisk grunnlag enn vårt, uten at vi har vært i stand til å gjenvinne initiativet. Det er riktig. Men i den politiske kampen om dette grunnlaget er vi ikke på defensiven. Der er det de andre, bl.a. SV som er på gli, det viste f.eks. valgkampen. Men de glir ikke en millimeter uten kamp.

I 8. mars-togene må vi gå inn for at den internasjonale solidariteten markeres klart, med paroler av typen »Sovjet ut av Afghanistan», »Solidaritet med El Salvador». Vi må heller ikke glemme Polen, der kan det lett skje dramatiske ting, dersom det ikke alt har skjedd når dette leses.

Når det gjelder nedrustning, må vi gå inn for paroler som har en klar profil mot supermaktene, av typen »Nei til atomvåpen, USA og Sovjet må ruste ned.» Hvis vi skal gå inn for en parole om Norden som atomfri sone, må den også inneholde en markering om at det dreier seg om krav både til øst og vest om reell nedrustning. En mulig formulering er »Atomfritt Norden fra Kola til Keflavik», men andre formuleringer kan sikkert også tenkes.

Dessuten må vi ikke glemme at det pågår en anti-imperialistisk kamp også innafør vårt eget lands grenser, nemlig det samiske folkets. Det kan godt bli behov for en kraftig markering av

støtten til samenes kamp på 8. mars, også i år.

Skrevet på grunnlag av
diskusjon i Kvinneutvalget.
Lene.

VI TRENGER VERVING NÅ!

Sjøl om vi ikke er fornøyd med valgresultatet, er det klart at vi oppnådde en del viktige ting i valgkampen som ikke direkte lar seg lese av stemmetallet. For det første er det ingen tvil om at partiet som organisasjon kom styrka gjennom valgkampen. Valgkampen fungerte de fleste steder som ei vitaminsprøyte for partiet. For det andre kom vi politisk styrka gjennom valget, fordi vi hadde makta å utvikle en svært slagkraftig politikk, ikke minst på det økonomiske området. For det tredje spredde vi politikken vår til langt flere enn vi noen gang har nådd til tidligere. For det fjerde har vi bygd opp igjen og utvida omlandet vårt. Interessen for partiet er økende.

I denne valgkampen har jeg brukt nesten halve valgtalen på våre egne argumenter til å snakke om sosialismen. Jeg har hatt følgende utgangspunkt: Vi blir ofte spurt om hvordan det vil se ut i Norge under sosialismen. Til dette har jeg sjølsagt måttet svare at vi ennå ikke har noen gode svar på dette, men samtidig må spørsmålet stilles på en annen måte: Nemlig, hvordan vil det se ut i Norge om en generasjon eller to om vi ikke får sosialisme. Med dette utgangspunktet har jeg pekt på den voksende arbeidsløsheten, sultkatastrofene i den tredje verden som imperialismen har skapt, de økologiske katastrofene som skapes av jakta på profitt og de imperialistiske krigene. Etter å ha brukt tid og konkrete eksempler på dette, har jeg trukket den slutninga at kapitalismen ikke har noen framtid og at det haster mer enn noen gang med å styrte den. Denne innfallsvinkelen har svært ofte ført til en god debatt, og mange folk har sagt mye vettugt om nødvendigheten

av sosialisme. Jeg har opplevd en stor interesse for nettopp slike strategiske spørsmål, ikke minst blant ungdom. Og blant partiets medlemmer og sympatisører har jeg opplevd en økt interesse for å studere slike spørsmål teoretisk. I løpet av valgkampen har jeg møtt flere folk som enten har vært i partiets omland ei god stund, eller som har vært aktive tidligere og som nå vurderer å søke medlemskap.

Jeg har også møtt andre som har opplevd det samme. Dette betyr ikke at jeg kan slå i bordet med noen vitenskapelig undersøkelse som sier at det nå er så og så store muligheter til å verve. Det jeg kan si er at det finnes en god del folk som ønsker partimedlemskap og som ønsker at partiet skal ta ansvar for dem. Jeg mener vi trenger disse kameratene og at vi må sette igang vervearbeidet straks. For det jeg har vitenskapelig materiale på, er at det drives svært lite studiesirkler og vervearbeide nå. Og dette arbeidet fordeler seg fullstendig ujamnt. Noen få fylker står for brorparten av igangsatte sirkler. Mens flertallet av fylkene ligger nær sagt på null. Det skulle altså være en nokså enkel sak å doble eller tredoble antall sirkler. Med et normalt vervetall fra sirklene, ville faktisk medlemsutviklinga straks få en positiv tendens. Mer er det ikke som skal til.

Men det må gjøres. Det må settes av folk, dyktige folk til dette arbeidet. Det må organiseres. Det må gjennomføres etter en plan osv. Jeg vil ikke på noen måte bagatellisere det arbeidet som må legges ned i vervinga. Men jeg mener vi har mye igjen for strevet og at det dessuten er en ganske gunstig tid å starte vervearbeidet på. Det er ikke snakk om å

UNGDOMSARBEIDET

TF 19

innlede en vervekampanje, men om å sette igang et systematisk og grundig arbeid på et område som alltid vil være viktig for partiet.

Hva med klassesammensetning? Jo, der hvor vi har muligheter for å rekruttere folk som har blitt aktive rundt vårt faglige arbeid, eller på arbeidsplassene ellers, bør vi sjølsagt prioritere dette høyt. Men i høst skal vi begynne et arbeid for å studere denne delen av vervearbeidet

spesielt. Utover dette mener jeg vi bør verve der det lar seg gjøre, så lenge vi ikke firer på partinormene. Sjøl om vi skal styrke klassesammensetninga er det ingen god ide å være »venstre»-eksklusive overfor intellektuelle eller funksjonærer.

Pål St

PARTIET MÅ TA ANSVAR FOR UNGDOMSARBEIDET

Valget er over, og ml-bevegelsen er vel i ferd med å innse at vi ikke lenger har vår gamle styrke blant ungdommen. Prøvevalga på de videregående skolene er den viktigste gradmåleren for hvordan vi står blant ungdommen. Jamt over er resultatene for dårlige. Men samtidig kan vi finne en god del gledelige resultater. De henger som regel sammen med godt lokalt arbeid, og ofte Rød Ungdom arbeid. Det finnes unntak, som f.eks. i Hedemark, der RV har gjort et godt valg på de videregående skolene, til tross for at Rød Ungdom står svakt. Ellers har RV fått gode resultater i Trøndelag, Møre og Romsdal, Sogn og Fjordane og Agder.

Partiet har tidligere prioritert ungdomsarbeidet høyt. Det var under ungdomskampanja i 1977. Feilen da var at partiet gikk inn i ungdomsforbundet og satte kadern i Rød Ungdom til side. Partiet tok faktisk over Rød Ungdom, og stilte det under partiadministrasjon. I tillegg medførte ungdomskampanja en dreining fra arbeid blant skoleungdom og over til »gateungdom». Det er to viktige ting vi må være enige om for å kunne styrke ml-bevegelsens ungdomsarbeid:

1. Finnes ingen snarvei til å styrke ungdomsarbeidet utenom Rød Ungdom.

Ungdomskampanja i 1977 medførte faktisk en svekking av ml-bevegelsens ungdomsarbeid, og en kraftig svekking av Rød Ungdom. En av

de viktigste årsakene til det var at partiet ikke innså at ungdomsarbeidet må drives av ungdomsforbundet. Derfor må partiet nå prioritere å sette kadern i ungdomsforbundet i stand til *sjøl* å drive Rød Ungdom. Her må partiet hjelpe til med politisk og organisatorisk styrking. Første oppgave er studiearbeidet Rød Ungdom setter i gang i høst. Det skal dreie seg om historisk materialisme, og partiet kan her være til stor hjelp.

2. En oppbygging av Rød Ungdom må skje blant skoleungdommen.

En annen viktig lærdom av partiets ungdomskampanje i 1977 var at ml-bevegelsens arbeid blant gymnasiastene ble prioritert ned til fordel for f.eks. politivold-aksjoner. Skoleungdommen er den absolutt største delen av ungdommen, og Rød Ungdom har dårlige erfaringer med å bygge opp ungdomsforbundet blant såkalt gateungdom. Hvis noen i partiet er uenige i en sann prioritering må vi få en diskusjon om det.

HØYERE PRIORITERING AV UNGDOMSARBEIDET

Rød Ungdom ønsker en diskusjon i hele partiet om hvordan det er mulig å styrke arbeidet blant ungdommen. Dagens prioritering av ungdomsarbeidet er ris til egen bak. Hvis

ml-bevegelsen i noen år til fortsetter å prioritere ungdomsarbeide som de gjør i dag, vil partiet bli kraftig svekket. Vi har i dag noen eksempler på at avdelinger har jobbet for å knytte kontakter og danne Rød Ungdom lag. Disse erfaringene viser at det er mulig for partiet å prioritere ungdomsarbeid høyere. For at partiet skal kunne jobbe med ungdommen tror vi også at partiet og Rød Ungdom må ha *felles praksis* dvs. å jobbe med de samme sakene. I høst har partiet en glimrende anledning ved at Operasjon Dagsverk går til Afghanistan. Partiets, og også

ungdomsforbundets, problem er at vi ikke går på skolen, og ikke har naturlige måter å komme i kontakt med ungdommen på. Men gjennom Afghanistan-arbeid, og ikke minst gjennom Afghanistan-komiteen, kan vi knytte kontakter, og gi de som engasjerer seg i OD et politisk og sosialt tilbud.

Diskusjonen om partiets ungdomsarbeid må nå starte i hele partiet.

Jens,
Rød Ungdom.

KINA ANNO 1981

Kinadiskusjonen har begynt, og etter tre innlegg er allerede 1000 spørsmål berørt og 10 000 påstander framsatt. Vitsen med diskusjonen bør etter min mening være å finne ut mer om Kina for å kunne ta stilling til sosialismen der samt sosialismen mer generelt. For å få fram et riktig bilde må man ta med *både* positive og negative sider. For tida er det mote utelukkende å trekke fram det negative. Det er et dårlig tegn.

Kina er vanskelig. Sosialiseme er vanskelig. Derfor må vi være redelige med fakta og forsiktige med bastante konklusjoner. Polemiske påstander om at KKP legger større vekt på partiforbindelser med revisjonistpartiet i San Marino enn på det vi definerer som ml-partier (Thomas, juni-TF), når alt dreier seg om 3 stk hilsminger referert i Beijing Review i løpet av 6 år, er ikke redelig omgang med fakta. Han må i det minste henvise til kilder.

Vi må også være åpne for diskusjon, - ellers kunne vi holdt avstemning først og finni fram til begrunnelsene etterpå. Saker som at »det jeg håper på er at denne diskusjonen vil konkludere med at.....» (YP, august-TF), er ikke mynta på en seriøs diskusjon.

YP (august-TF) mener at vi skal konkludere raskt og ikke gjemme oss bak at Kina er langt borte og stort. Men er det ikke sann at Kina er

stort og langt borte? Det er langt borte fysisk, kulturelt og økonomisk. Og dette er viktig. Hvordan sosialismen skal utvikles i økonomisk tilbakestående land må nødvendigvis være forskjellig fra Marx sosialisme som skulle bygges i verdens mest avanserte land. Dette problemet har vi altfor lett for å overse. Jeg tror altfor mange av oss sammenlikner Kina med Norge, - en absurd sammenlikning. Politikk er ingen abstrakt sak skilt fra tid og rom, og må derfor variere ut fra særtrekka i økonomisk basis samt kulturelle og historiske særegenheter.

Med dette som utgangspunkt vil jeg kommentere følgende saker: Privat drift i jordbruket, inflasjon og arbeidsløshet sett i forhold til plan og markeds mekanismer, klassekamp under sosialismen og eksistensen av borgerskap, samt arbeiderstyre.

PRIVATDRIFT I JORDBRUKET

Først om privatdrift i jordbruket. Thomas sier i juni-TF at »tanken på »private familiebruk« som mønster for Kinas jordbruk er sjokkerende». Helt enig. Problemet for Thomas er jo bare at kineserne ikke sier *det*. For det første er det fortsatt sann at bøndene ikke eier jorda, men disponerer den. Samtidig har det helt fra -49 til i dag eksistert privatdrevne

KINA

TF 21

jordlapper. Hva »Deng-klikken» tillot i 1979(?) var en økning av disse lappenes størrelse fra inntil 10% til inntil 15%. Altså ingen kvalitativ forskjell. Men nå i det siste er jeg blitt fortalt av folk som nettopp har vært i Shanghai-distriktet at der er maksimumsdelen for privatdisponert jord 7% av det totale, altså en innskrenkning i forhold til tida etter kulturrevolusjonen. Når man i tillegg vet at det stadig blir flere mennesker i Kina (og spesielt på landsbygda), vil dette si en enda større nedgang i antall kvadratmeter pr. person.

Noe som er forandra vesentlig er at bøndene i *noen* spesielt tilbakeliggende områder har fått anledning til å oppløse produksjonslaga og drive familiebruk. Begrunnelsen kineserne bruker er todelt, - a) tidligere »venstre»-feil har ført til for rask utvikling når det gjelder eiendomsforhold, folk var ikke modne for kollektivisering, b) som en konsekvens: Privatdrift for å øke produksjonen. Jeg kan ikke ta stilling til noen av disse begrunnelsene som er basert på folks subjektive nivå, men man må spørre om 30 år med sosialistisk oppbygging ikke har betydd noe for å vise kollektivets overlegenhet framfor privatdrift. Denne typen privatdrift må karakteriseres som et tilbakeskritt i den sosialistiske oppbygginga. Spørsmålet blir derfor hvorfor det kommer. Jeg mener det eksisterer to muligheter:

a) ett skritt i retning av en generell privatisering innen jordbruket, eller,
b) ett skritt tilbake for å ta to fram, - altså en retrett pga. tidligere »venstre»-feil med sikte på igjen å få befolkningas tillitt for deretter å arbeide for en frivillig kollektivisering av både jord og redskap. Hvilken mulighet som velges kommer i stor grad an på hvordan man vurderer andre sider ved Kinas utvikling. Men det er altså ingen enhetlig tendens til privatisering, og dette ser »kritikerne» bort fra.

»Velinformert hold» i Hong Kong anslår arbeidsløsheten i de største byene til å være omkring 8% (som tilsvarer landsgjennomsnitt på 1,2% under forutsetning av at det ikke er arbeidsløshet på landsbygda) og inflasjonen i 1980 på omkring 5-6% på landsbasis. I forhold til verden for øvrig er dette småtall, men for et

sosialistisk land er de store. Årsaken til begge disse høye tallene er kinesernes *tidligere* syn på forholdet mellom plan og marked, synet som rådde fra Hua reelt sett mista sin maktposisjon på SK/KKPs plenums møte i desember 1978 til høsten 1980. Denne perioden var karakterisert av det Bjarne i juni-TF kaller »profitten-avgjør-alt» og »ubønnhørlig konkurs»-linja. Statsplanen var nedprioritert til nærmest å si at enten går du med overskudd eller så stenger du, - uansett hvilken type produksjon det dreide seg om. Og arbeiderne ble satt på porten som i et hvilket som helst kapitalistisk land. Denne perioden med ukontrollerte markedskrefter ser nå ut til å være overstått. I artikler og ifølge folk som nettopp har vært der, ser det nå ut som om ledelsen har skjont at markedskreftene ikke tjener Kina. De førte til inflasjon og arbeidsløshet (sjøl om arbeidsløsheten også hadde andre årsaker). I dag sies det at økonomien må ledes av planen, men at markedskreftene skal være en justerende faktor. Hva disse nye justeringene vil bety i praksis er det ennå for tidlig å si. Men det må ihvertfall være feilaktig i dag å karakterisere Kinas økonomi som en markedsøkonomi med fritt kapital- og arbeidsmarked i og med at dette nå er i ferd med å bli forandra.

KLASSEKAMPEN UNDER SOSIALISMEN

Bjarne hevder i juni-TF at kineserne nå sier at det ikke finnes klassekamp under sosialismen. Han sier også at dette skyldes at »Deng-klikken» vil hindre nødvendige klassekamper mot »Deng-lojale byråkrater, mot kapitalister som har gjenerobra tidligere posisjoner, mot framveksten av rikbønder osv.» Jeg veit ikke hvor Bjarne har disse opplysningene fra. La meg derfor sitere et avsnitt fra Resolusjonen om KKPs historie, vedtatt på 11. SK/KKPs 6. plenium, 27 juni i år (min overs.):

»Klassekamp er ikke lenger hovedmotsigelsen etter at utbytterne er utryddet som klasse. Men, på grunn av visse

innenlandske faktorer samt utenlandsk innflytelse, vil det fortsatt eksistere klassekamp innenfor visse grenser. Dette vil eksistere i lang tid og kan til tider bli akutt under spesielle forhold. Det er nødvendig å gå mot både det synet som sier at klassekampens rammer må utvides, og det synet som sier at klassekamp har dødd ut. Det er helt nødvendig å opprettholde et høyt beredskapsnivå og gjennomføre effektiv kamp mot alle som er fiendtlig mot sosialismen og prøver å sabotere den på det politiske, økonomiske, ideologiske og kulturelle området og i samfunnslivet for øvrig. Vi må forstå at det er forskjellige samfunnsmessige motsigelser i det kinesiske samfunnet som ikke er klassekamp og at andre enn metoder for klassekamp må brukes for å komme fram til en passende løsning. Ellers vil vi ødelegge stabiliteten og enheten i samfunnet. Vi må besluttomt forene alle krefter som lar seg forene og konsolidere og styrke den patriotiske fronten.»

Det neste spørsmålet som da må stilles er: Finnes det et borgerskap i Kina i dag? De som mener at svaret er ja, begrunner dette med å henvise til Mao som sa at klassekamp vil eksistere i hele den sosialistiske perioden, - altså fram til kommunismen. Det samme gjaldt for borgerskapet, mente Mao. Det blir også sagt at synet til »Deng-klikken» »definitivt ikke er i samsvar med virkeligheten i dagens Kina». Problemet er at dette ikke blir begrunna annet enn i forhold til levestandard. Men da må vi operere med et helt nytt sett med kriterier for klassetilhørighet i Kina enn vi gjør i Norge, - under sosialismen enn under kapitalismen. Men levestandard kan da ikke være nok. For ekspeditører i Narvesen og en oljearbeider på Ekofisk har kjempestor lønnsforskjell, men så vidt meg bekjent tilhører de likevel samme klasse. Kineserne klassifiserte folk ut fra klassetilhørighet før frigjøringa i -49. Nå skriver vi 1981, og de fleste voksne mennesker har ikke opplevd revolusjonen annet enn som barn eller ungdom. Derfor gikk kineserne bort fra den

metoden. Lenins kriterier passer vanskelig på et sosialistisk samfunn uten en privat industrisektor. Kinesernes nye kriterier, som først og fremst tar utgangspunkt i subjektivt politisk nivå er heller ikke særlig godt, men for at vi skal kunne gå mot å si at borgerskapet er forsvunnet, må vi i alle tilfeller ha andre argumenter enn levestandard. Jeg har ingen. Jeg mener derfor det er korrekt å si at borgerskapet ikke lenger eksisterer som klasse i Kina i dag. På denne bakgrunn blir det også absurd å hevde at hovedmotsigelsen fremdeles går mellom borgerskap og proletariat, - sjøl om Mao hevda det. Mao tok feil.

POSITIVE TING I KINA

Til slutt litt om en av de virkelige positive tinga som skjer i Kina om dagen: Arbeiderstyre/arbeiderkontroll. Det er interessant ut fra to synsvinkler: I sammenlikning med de svenske sosialdemokratenes (og SVs) lønnstagerfond og Solidaritets krav om sjølstyre i bedriftene. I Beijing Review 36/81 ble det offentliggjort Midlertidige Regler for Arbeiderkongresser i Statlige Industriforetak. Eksperimentbedrifter har hatt arbeiderkongresser som høyeste organ siden 1979 og nå gjøres dette til allmene styringsprinsipper for de *statseide* industribedriftene. Her gis de ansatte rett til å velge ledelsen på alle nivåer innen sin bedrift, og tilbakekallingsrett. Arbeiderne skal utgjøre minst 60% av kongressens medlemmer. I tidsrommet mellom arbeiderkongressens møter skal de lokale fagforeningene fungere som daglig ledelse. Disse nye reglene er uhyre viktige og positive. Viktige ikke bare for å gjennomføre arbeiderkontroll på bedriftene, men like mye som et steg mot å eliminere forskjellen mellom fysisk arbeid og skrivebordsarbeid, som er en forutsetning for å dra det arbeidende folket nærmere de besluttende organer i stat og parti. Et nytt skritt i riktig retning er nå tatt, men igjen er det selvfølgelig et spørsmål om praktiseringa av de nye reglene.

KONKLUSJON

Kina er mangfoldig. Jeg har prøvd å påvise at tendensen i utviklinga framover ikke er fullt så enkel som Thomas og Bjarne (juni-TF) og YP (august-TF) påstår. I jordbruket er det ingen generell tendens til privatisering. På det økonomiske området ser det ut til at stats- og partiledelsen innser at den planmessige styringa igjen må styrkes. Klassekampen er ikke utdødd selv om den har tatt nye former. Arbeiderstyringa ser ut til å bli utvidet.

Med andre ord: Vi kan ikke si at sosialismen i

Kina er sterkt truet og at »revisjonsitene, borgerskapet, har makta i KKP...». Det ville være en generaltabbe om vi nå brøyt over tvert med Kina og KKP. Vi er uenige med KKP i en del spørsmål, - noen viktige, andre ikke. Men et brudd i dag vil måtte være basert på en dogmatisme som sier at marxismen ikke kan utvikle seg siden Marx er død. Vi må være sjølstendige i våre analyser, men ikke la oss hoppe fra den ene grøfta og rett over i den andre.

Tor H

KINA-DEBATTEN OG KAMPEN FOR KOMMUNISTPARTIET I NORGE

TF-Juni: Thomas har en artikkel som kritiserer viktige sider ved den politisk utviklinga i Kina. Alex har en artikkel som i hovedsak er positiv til utviklinga i Kina. Bjarne slutter seg til kritikken fra Thomas, men anklager ham for ikke å gå langt nok. TF-august: YP har en artikkel med samme tendens som Bjarne.

Jeg skal ta opp utfordringa fra kameratene Bjarne og YP. De kommer med enkelte merkelapper. Bjarne sier f.eks. at jeg er »naiv», mens YP beklager at jeg blir »redd» og »ikke tør fullføre løpet». Jeg takker for vennlig omtanke. Likevel trur jeg denne bruken av adjektiver heller kan lede diskusjonen i gæren retning.

Vi trenger ikke noen konkurranse i politisk »mot» der noen »tør konkludere» og følgelig er virkelige bolsjevikere, mens andre »ikke våger å trekke konsekvensene» og bør kritiseres for det. Vi trenger heller en konkurranse i politisk *grundighet*, der kameratene graver opp *materiale* som støtter deres syn og lar det tale for seg, uten at vi prøver å blåse hverandre overende med store ord.

Derfor står jeg fast på at det er best å »skynde seg langsomt», og jeg gjentar oppfordringa til »tålmodighet og forsiktighet» som kamerat YP visst er skeptisk til. Jeg skal være med på å

trekke konklusjoner. Men det har betydning åssen vi kommer dit. Vår bevegelses historie har dessverre eksempler på at vi har erstatta vitenskapelig undersøkelse med skråsikre påstander. La oss nå gjøre en virkelig grundig jobb. Vil noen utrope meg til ei fryktsom gammel tante fordi jeg mener det, så syns jeg det er bra heder.

HVOR SKAL VI MED DENNE DEBATTEN?

YP gjør rett i å reise dette spørsmålet, og han svarer sjøl: »det viktigste.... må være å forsøke å avklare en del sentrale politiske og ideologiske spørsmål som det står strid om både internasjonalt og innafør AKP.»

Enig, kamerat YP. Men dette krever ei utdyping: *hvilke* »sentrale politiske og ideologiske spørsmål»? Vi må altså diskutere målsettinga for diskusjonen.

Jeg skal legge fram mine ideer om det. Alle synspunktene mine er ikke nødvendigvis riktige. Dette er bare så langt som jeg har tenkt.

DET VIKTIGSTE: FRIGJØRE
AKP FRA MODELLEN KINA.

Hvorfor er den politiske utviklinga i Kina et svært problem for oss et kommunistisk parti i Norge?

Fordi hele vår bevegelse i sin tid blei bygd opp rundt et program.: *Det kinesiske kommunistpartiets politikk er riktig kommunistisk politikk. KKP's politikk er marxismen i dag.* Nå kritiserer sentrale deler av KKP sjøl mye av det vi så som *mest* grunnleggende. Tenkte vi på den gamle måten, måtte vi spørre oss sjøl: Hva er marxismen i vår tid? KKP i 1960, 1970 eller 1980? For disse tre er uforenelige.

Vi bygde på KKP's politikk fordi vi hadde brutt med politikken til DNA, SF og «NKP». Vi så at ingen av disse partiene var for marxismen, for sosialistisk revolusjon og mot imperialismen. I forhold til dem var KKP's politikk langt overlegen. Vi var ikke teoretisk sterke nok til å utarbeide våre egne svar. Derfor svarte vi på politiske spørsmål ved å henvise til KKP's teoretiske materiale og praktiske erfaring.

Det er lett å se svakhetene ved dette nå. Men for sin tid var dette et svært *politisk framskritt* i Norge. Den kinesiske marxismen-leninismen var overlegen alle politiske teorier på venstresida i Norge, inklusive den dogmatisk prega og dårlig forståtte marxismen-leninismen fra tida før NKP blei revisjonistisk. Og den hadde svær tiltrekningskraft, fordi den kunne vise den beste delen av den radikale ungdommen at her var *både* intellektuelt høyt utvikla teori og et levende, *praktisk* alternativ til kapitalismen i det sosialistiske Kina.

Men dette måtte føre til problemer. For det første fordi Norge aldri kan bli Kina. Teorien var ikke utarbeida for de særegne forholda i vårt svært lille, svært høyt utvikla kapitalistiske land. Ta f.eks. Bjørn Nilsen's ypperlige dikt »En gang skal vi flytte tilbake». Her ser vi både styrken og svakhetene ved å bruke et kinesisk-marxistisk program i Norge. Diktet fordømmer kapitalismen i Norge, og går samtidig inn for å innføre folkekommuner her.

Problemet er at folkekommuner kan *neppe* svare til politiske og økonomiske behov i et sosialistisk Norge.

For det andre fordi mye av det som blei spredd som marxisme-leninisme fra Kina, faktisk var feil. Vi spredde Lin Piao, men det han sa om revolusjon og imperialismen er revisjonistisk sprøyt. »Firerbandens» framstillinger av klassekampen under sosialismen inneholder også mere gærent enn riktig. Nå er vi misfornøyd med borgerlig vulgærøkonomi i en del artikler i Beijing Review. Men heldigvis har vi alt nå oppdaga at det er gærent! Så fort gikk det skjelden før.

For det tredje vendte det oss fra å sette oss grundig inn i teoretiske problemer sjøl og være våre egne dommere. Ikke bare den virkelig store Mao Zedong, men også nokså femterangs skribenter i KKP lot vi fortelle oss hva som var god og dårlig marxisme. Vi brukte mer oppmerksomhet på å tolke dem enn på å bruke vårt eget hue, studere klassikere og virkeligheten sjøl og gjøre oss opp vår sjølstendige mening.

Derfor mener jeg at vi kommer ikke videre hvis vi ikke *først av alt* slår fast at *KKP's program, før og nå, er ikke vårt program*. Dermed blir det teoretiske arbeidet mye vanskeligere enn før. Vi må, som kamerat YP sier, drøfte gjennom »Hva er marxisme? Hva er revisjonisme?» Vi må på ny gå gjennom det som er grunnleggende hos klassikerne og konsolidere partiet på at dette forsvaret vi, *uansett* om kineserne mener det ene eller det andre, *fordi vi, AKP(m-l), mener at det er riktig*.

Dette er *det viktigste spørsmålet i debatten* i første omgang, mener jeg. *Det er overordna hvilken vei Kina går!* La oss tenke oss at ledelsen i KKP slår inn på ei kurs som jeg, YP og Bjarne alle fullt ut kan bifalle. Er det i så fall riktig av oss å gå tilbake til den gamle stilen?

Noen mener visst dette er et lite spørsmål. Jeg tror de undervurderer betydninga av modeller har hatt i hele den kommunistiske tradisjonen vi kommer fra. I 60 år har kommunistene i Norge vært prega av en meget stor programmatisk lojalitet, først mot Lenins og

KINA

Stalins Sovjet, så mot Maos Kina. Så skal vi altså frigjøre oss fra dette ved et skuldertrekk?

Jeg mener altså at partiet *kollektivt* må få slått fast at vi bryter med politikken med å se KKP som modell, og dette må gå *foran og er uavhengig av* analysen av utviklinga i Kina sjøl.

NEST VIKTIGST: DEFINISJON AV DEN INTERNASJONALE KOMMUNISTISKE BEVEGELSEN

De samme problemene som vi har hatt på grunn av endringene i Kina har ramma de fleste andre vestlige ml-organisasjoner mange ganger så kraftig. Den internasjonale kommunistiske bevegelsen blei tradisjonelt bygd opp rundt solidaritet til Lenin, Stalin og deres Sovjet, seinere til Mao og hans Røde Kina. Når ledelsen i KKP nå kritiserer Mao, erklære at Italias KP er et virkelig kommunistparti, tar kontakt med sosialistpartiene i Vesten som om de var virkelige arbeiderpartier osv, så slår det inn i de fleste av de nye ml-partiene og organisasjonene som bomber. Loyalitet til Mao og hans parti var det som knytta denne nye bevegelsen sammen. Nå har revisjonistiske tendenser som fantes fra midten av 70-åra fått et kraftig skyv framover. Mange partier har alt oppløst seg.

Kommunisme *er* og må *være* internasjonal. Marxisme er ikke »norsk» og kan aldri bli det. Vår oppgave er å kjempe for en norsk revolusjon som et lite ledd innafor den *felles* målsettinga: Verdensrevolusjonen.

Vi må samarbeide med, gi støtte og få støtte fra kommunister i andre land.

Revisjonisme og oppløsning preger et *flertall* av ml-organisasjonene i Europa og våre naboland.

Jeg mener at AKP(m-l) har internasjonalistisk plikt til å ta stilling til dette. Jeg mener vi skal jobbe for å få de virkelige kommunistene til å samle seg og ta opp kampen på et marxist-leninistiske grunnlag.

Det bør vi gjøre ganske raskt! Som kamerat YP sier: »Ingen kan i dag med sikkerhet si hvordan Kina vil se ut om ti år.» Riktig.

Derimot *kan* vi si med sikkerhet at den vestlige ml-bevegelsen er inne i et veldig tilbakeslag *akkurat nå*. Det står kamper som vil avgjøres i løpet av et halvt år, ett år, to år. De vil bestemme om tidligere lovende ml-organisasjoner skal overleve.

Jeg mener det er brennende nødvendig at AKP(m-l) går ut aktivt internasjonalt. *Men det krever enighet om det i vårt eget parti FØRST!* Kritiske røster har påstått at høyrebølgen i vestens ml-partier blir overdrivi av partiledelsen. (Var det bare så vel!) Vi må bli enige om åssen situasjonen er. Vi må også *kollektivt* ta stilling til om de synspunktene som føres fram av f.eks. partiledelsene i Sverige, Danmark og USA fører fram, er riktige eller gærne. Det aller viktigste er å oppnå enighet når det gjelder den linja ledelsen i KKP nå fører ut for den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Er det ei korrekt kommunistisk linje eller noe anna?

Vi må ut i en internasjonal kamp mot likvidasjonisme og revisjonisme i Vestens ml-partier (mener jeg), men vi kan jo ikke gå ut i en sånn kamp før vi sjøl, i vårt eget parti, er blitt enige om at *dette er problemet*. Å bli enige om dette, og fram for alt å analysere KKP's linje for internasjonale partiforbindelser, er både langt *enklere* enn å analysere Kinas indre utvikling og *det haster mye mer*. Dette er altså *det andre* spørsmålet der jeg mener partiet bør konkludere raskt.

ENDELIG ENGANG PRØGRAMMET FOR SOSIALISME I NORGE

Fra to spørsmål som jeg mener er de som bør behandles og avsluttes *først*, og over til de strategisk viktigste og vanskeligste delene av debatten.

Jeg mener at Kina diskusjonen *må* føre over i diskusjonen om åssen vi kan bygge sosialismen i Norge.

Det betyr ikke at diskusjonen om sosialismen i Norge kan føres som en underavdeling av Kina-diskusjonen. Men det er helt nødvendig å

bruke diskusjonen om Kina til å gå i djubden når det gjelder sosialismens historiske erfaringer, godt og dårlig. Det er nødvendig å reise spørsmål som: Var det prinsipielle feil i den kinesiske sosialismen på et tidlig tidspunkt? Var det f.eks. grunnleggende feil når det gjaldt organiseringa av økonomien? Når det gjaldt demokratiet?

Vi må bruke Kina-diskusjonen til å kaste lys over mange av spørsmåla i diskusjonen om sosialismen i Norge. Vi får også stadig større behov for å fa liva opp denne diskusjonen igjen, for å bruke de slutningene vi trekker der til å hjelpe oss i analysen av hva som skjedde i Kina. Kort sagt trenger vi nå disse to diskusjonene til å befrukte hverandre, og vi har bruk for å føre dem helt uten helt skarpe skillelinjer mellom.

Derfor er Bjarne og YP for lettvinne når de henviser til «firerbanden» og oppgjøret med den Albanske ledelsens revisjonisme. I ingen av disse tilfellene en såpass dyptgående diskusjon av *sjølve problemene i sosialismen*. Derfor holder det heller ikke å vise til dem og si at denne Kina-diskusjonen må gå like lett og greit. Kanskje uttrykker dette også større politiske uenigheter mellom meg og de to. Jeg har den oppfatninga at utviklinga avslører store feil som blei gjort under *Maos* ledelse, og at det derfor er utilstrekkelig å nøye seg med bare å slå fast hva vi er uenige med i *dagens* politikk. Jeg skal komme tilbake til det.

Utafor ramma for sjølve Kina-debatten ligger det nye, sjølstendige programmet for sosialisme i Norge som vi er nødt til å utvikle. Men det er ei klar *forlengelse* av den. For sjøl om vi vil bryte med *modelltenkinga*, så kan vi verken kaste vrak på *erfaringene* eller gi opp *Maos metode*. Dessuten blir bruddet med modelltenkinga enten ufullstendig eller det fører til prinsipplaushet og teorilaushet, dersom vi ikke klarer å *erstatte* modellen med vårt *eget* virkelige sjølstendige og vitenskapelige program.

SÅ TIL SPØRSMÅLET OM ANALYSEN AV KINA

Jeg har nå pekt på ei rekke saker som denne diskusjonen bør behandle, *uavhengig av sjølve* analysen av hvilken vei den indre utviklinga i Kina går. Det er *ikke* fordi jeg er *mot* å trekke noen konklusjon på dette området, ønsker en «evighetsdebatt» e.l. Det er fordi jeg mener at dersom vi, som kameratene Bjarne og YP legger opp til, konsentrerer all oppmerksomhet om det, vil vi innsnevre debatten for mye. Vi vil ikke engang konkludere *først* på de områdene som *haster mest*.

Når det gjelder analysen av Kina sjøl, så holder jeg fast på at den er vanskelig og krever mer materiale enn vi nå har. Jeg har *ikke* det standpunktet at det er «umulig» å få fatt i dette materialet. Men jeg ville like det bedre om vi hadde en god del mer konkret materiale og en god del grundigere teoretisk diskusjon for vi konkluderte alt for bombastisk. Vi er ikke skikkelig enige om det teoretiske apparatet oss imellom en gang. Da bør vi samle oss litt og gjøre en del arbeid før vi lettvtint slår fast at *nå* kan vi alle greit være enige om det som har skjedd i Kina. For å illustrere dette skal jeg bruke eksempler fra artiklene til kameratene Bjarne og YP.

1) Kamerat Bjarne har en definisjon av *når* arbeidskrafta er ei vare som jeg oppfatter som feilaktig, i hvert fall når han blir konkret. Han peker på at det i begrensa tidsrom og for store deler av den kinesiske økonomien *formelt* ikke fantes noe fritt arbeidskraftmarked. Av dette slutter han at arbeidskrafta *faktisk* ikke var ei vare i Kina på denne tida. Jeg trur han tar feil. Jeg har både teoretiske og konkrete argumenter mot denne ideen, som plassen ikke tillater meg å komme inn på her. Men ettersom det er viktig for Bjarne at han mener arbeidskrafta ikke *var* ei vare men *er blitt det*, mens jeg mener at *arbeidskrafta i Kina har vært ei vare hele tida* så må vi vel i det minste søke å bli enige på dette området *før* vi to kan trekke *ei felles* slutning om hva det betyr for Kinas utvikling?

2) Kamerat YP er uenig i det jeg skriver om kulturrevolusjonen. Han hevder at min kritikk av at *Maos teori* for kamp mot revisjonisme

KINA

TF **27**

under sosialismen ikke har virka »...kan brukes mot enhver teori som ikke lykkes ved første forsøk.» nåvel. En teori som ennå ikke har vist seg å føre fram i praksis er *i det minste* ikke bevist. Men nok om det. Her er det vel kanskje heller ei motsetning som går ut på at YP har mindre kritikk av Maos linje for kulturrevolusjonen, jeg mer. Videre, sitat YP: »Jeg har ikke godt nok kjennskap til forholda rundt utbruddet av kulturrevolusjonen til å kunne si noe sikkert, men jeg stiller et spørsmål om den ikke kom for seint.» Så følger argumentasjonen for det. Vel, kamerat YP som deg har jeg for dårlige kunnskaper. *Men*, jeg har også forma meg ei oppfatning, og den er at *mange* av de viktigste tiltaka som Mao gikk inn for i kulturrevolusjonen kom *mange ti-år for tidlig, i beste fall*. Når vi altså i fellesskap slår fast at vi veit for lite, *og* vår oppfatning av hva som var riktig spriker såpass kraftig - skal vi ikke da ta det litt grundig, kamerat YP, og diskutere gjennom disse sakene skikkelig, *for* vi konkluderer?

3) Jeg refererte i juni-TF en del borgerlige vulgærøkonomiske synspunkter som kom fram i artikler i Beijing Rewiew. Kamerat Bjarne: »...det som forundrer meg er den naiviteten kamerat Thomas legger for dagen på dette punktet. Trur han virkelig på at de tendensene i retning kapitalisme bare har dukka opp som debattinnlegg fra ekstreme sosialøkonomer?» Så refererer kamerat Bjarne til uttalelser fra statsministeren og til at enhver bedrift i industrien angivelig kan slås konkurs. Men dette er likevel for enkelt, kamerat Bjarne. Jeg er ikke sikker på korrektheten i alle detaljene i det du sier om Kinas økonomi. Og når det gjelder økonomisk teori, så er problemet at det fins *andre* økonomer som sier *andre* ting enn vulgærøkonomene i Beijing Rewiew. Jeg vil henvise til en bok av kinas trolig mest ansette økonom under det nåværende regime, Chinas sosialist Economy, utgave Beijing 1981. Denne boka er i det minste svært dyktig og insiktsfull skrivi, av en mann som mestrer begrepene i marxistisk økonomisk teori og tilsynelatende kan Kinas økonomi på fingrene. Jeg finner at

Spørsmålet om Kina har alltid vært et viktig spørsmål for ml-bevegelsen. Bli med og diskuter utviklingen i Kina du også!

jeg ut fra det jeg trur er et marxistisk grunnlag er *enig* med ham i mye av kritikken av økonomien under Mao. Jeg kan også følge ham et stykke på vei når det gjelder en del av reformene han går inn for. På andre punkter er jeg klart uenig med ham. Men han kan i hvert fall ikke afveies med et par bisetninger. Før vi konkluderte med analysen over kinas økonomiske politikk, kamerat Bjarne, skal vi ikke unne oss å studere og drøfte og *påvise hvor* i hans program Kina eventuelt slår inn på den kapitalistiske veien?

Dette er også *brokker*. Jeg skriver på et tidspunkt da det skjer mye i Kina jeg ikke setter pris på. Det har kommet en ny kritikk av Mao, (som YP henviser til) og jeg syns den er dårlig. Visse hendelser tyder på politiske og økonomiske kriser. Men at det er helt klart hvor dette vil ende, nei det kan jeg like lite se som jeg så det i juni.

Jeg trekker fram disse eksemplene for å vise *hvorfor* jeg maner til forsiktighet og grundighet. Jeg er mot kamerat YPs albanske parallell: »hva ledelsen i APA sto for, hva de sa og hva de skreiv.» Det er greit nok: vi så at Enhver var revisjonist. Men detaljene i det som skjedde i Albania kjenner vi fortsatt dårlig. Enda Albania er et lite og oversiktlig land som vi hadde mye

mer kontakt med enn Kina. Jeg har sjøl vært innom noe sånt som 10% av industrien (målt i antall ansatte), vært i alle store byer untatt en, og albanerne lakk som siler om stats- og partihemmeligheter. Saka er at vi trenger mye *grundigere* kunnskap om det som skjer i Kina enn vi noen gang fikk om prosessen i Albania. Det er bare tull st jeg av den grunn er for en «diskusjon uten ende». Jeg er mot at utålmodighet skal føre til politisk sjusk! Jeg ser etter andre og større ting enn politiske artikler, f.eks. overgangen til private familiebruk som Bjarne snakker om.

VI HAR PARTIFORBINDELSER MED KKP, OG BRUDD KRVER PARTIVEDTAK

Jeg vil tilslutt markere enighet med kamerat Bjarne når det gjelder partiforbindelser med KKP, der han bla. åpner for å vurdere partiforbindelser ut fra behova i kampen mot sosialimperialismen, uavhengig av Kinas indre utvikling. Vi må se åssen verdensutviklinga går. I arbeiderbevegelsen i vest-europa ser det dessverre nokså helsvart ut for tida.

Derimot skjønner jeg ikke hva YP mener når

han sier at han er «enig i at det ville være feilaktig å gå ut og erklære brudd med KKP». For litt lengre nede sier han at «revisjonistene, borgerskapet, har makta i KKP», og «...det er bare et tidsspørsmål når Kina blir et kapitalistisk land...» «Et sånt syn bør også gå ut med offentlig så får Kina heller bryte med oss om de ønsker det.»

Ja, det er soleklart, at viss vi har kontakt med KKP, og sier offentlig at borgerskapet har makta der og de gjenfører kapitalismen, så bryter de med oss! Men hva i all verden mener du da med å si at du er «enig i» at det er feil å bryte, kamerat YP? Er poenget bare at *de* skal bryte, ikke *vi*?

Kamerat Bjarne og jeg er enige i at vi *ikke* vil provosere fram noe brudd. La oss nå først diskutere hva vi *mener* om Kina. Det finnes tilmed partimedlemmer med fulle rettigheter som mener Kina utvikler seg bra. Når vi har sluttført *den* diskusjonen, får vi føre en *egen* diskusjon om forbindelse eller brudd. Brudd krever et *eget* vedtak, det skal *ikke* eventuelt provoseres fram i forbifarten!

Thomas.

BRUK "TILLITSMANNEN"

I mange lag og styrer drives det organisatoriske arbeidet med å lede og gjennomføre et møte, føre protokoller, drive økonomiarbeidet på en lempelig og amatørisk måte. Kostbar tid blir kasta bort fordi ledelsen av møtet og deltakernes disiplin ikke er på høyden. Resultatet av møtet blir ikke bestandig det beste fordi det blir slurva med protokollføring osv. Det er mye bra organisatorisk arbeid i partiet, men på dette lille, men ikke uviktige område er mange amatører. Mange kamerater blir valgt til tillitsvern utfra politisk styrke og erfaring. Men viss de har blitt fostra opp i organisatorisk arbeid hvor det har vært en slurvete stil og lite effektiv gjennomføring av møter, så drar de dette videre med seg i arbeidet. Det er relativt få som går inn i et partistyre med mye erfaring fra annet styre

og foreningsarbeid. Og det å drive formelt riktig organisatorisk arbeid blir ofte sett ned på, til tross for at ved å bruke disse reglene ville mange møter blir mer effektive enn nå.

Fagbevegelsen har tradisjonelt vært mye flinkere og lagt mye mer vekt på å lære sine tillitsmenn og kvinner denne kunsten. Og i vår tidlige barndom i fagforeninger og klubber fikk vel også noen partimedlemmer merke at når vi ikke kunne denne kunsten, blei det brukt mot oss for å ikke slippe opposisjonen til.

I partiet finnes det instruks for noen områder av organisasjonsarbeid, men det er et savn at det ikke finnes ei god organisasjonshåndbok for styrer og lag.

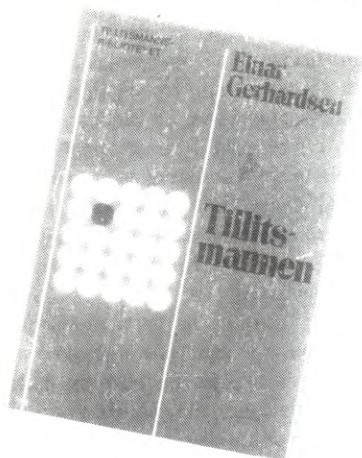
I mangel av noe bedre i øyeblikket vil jeg trekke fram Einar Gerhardsens bok

SOMMERLEIR

TF 29

»Tillitsmannen«. Ei bok som kom ut første gang i 1931 hvor arbeiderklassen hadde mye mindre organisasjonserfaring enn nå. Det er ei bok som utvilsomt har vært med på å utdanne mange dyktige tillitsmenn og kvinner i fagbevegelsen og i Arbeiderpartiet. For en uerfaren styrekadett trur jeg det fortsatt er mye å hente i denne boka av erfaring og tips på hvordan et godt styrearbeid skal drives.

Boka tar opp mange områder og kan virke formell og omstendig på en del saker og sikkert si ting som er allmennt kjent (men kanskje ikke så vanlig brukt). Å ta i bruk en del av det Gerhardsen skriver vil utvilsomt styrke effektiviteten i en del av vårt styrearbeid. Om jeg skal trekke fram noen kapitler i boka så er det kapitlene om sekretærens oppgaver, om føring av protokoller, om ledelsen av et møte, avstemningsprosedyrer, framgangsmåten ved valg. Også i kapitlet om kasserens oppgaver finnes det ting å ta med seg. F.eks. burde mange styrer stanse litt ved innledninga hvor det står: »Vervet som kasserer er et av de viktigste i en forening. Uten en god økonomi og orden i økonomien kan ingen forening gjøre et fullgodt arbeid.» (så sant, så sant).

Ved ei gjennomlesing av boka er det fort gjort å merke seg hvilke kapitler en bør sette seg bedre inn i.

Til tross for at boka på langt nær tilfredsstiller de krav og ønsker jeg vil sette til ei organisasjonshandbok for partiet vil jeg anbefale styrene å skaffe ei bok som kan sirkulere.

Hans.

SOMMERLEIRE ER BRA

Under brigadeoppsummeringa av årets Rød Front-leir på Tromøya påsto en kamerat at et år uten leir ville forårsake abstinens. Skal en dømme etter frammøtet på lierene siste årene er det ikke så mange som ser det på den måten.

Antall deltakere på sommerleirene har gått drastisk tilbake. Hvorfor? Har sommerleirene mista sin betydning for den revolusjonære bevegelsen? Jeg har ingen ambisjoner om å komme med ei helhetlig analyse av årsakene, knapt angi alle mulige årsaker. Likevel vil jeg komme med noen tanker.

ÅRSAKER TIL MINDRE OPPSLUTNING

Mulige årsaker til manglende oppslutning om våre leire:

- Klassifiseringa, færre kamerater har mulighet til å delta. (fordi de ikke skal dra på leir).
- Partikrise, frustrasjon, passivitet. En ser ikke hensikten.
- Dårlig propaganda og informasjon om leirene. Svak forberedelse blant medlemmene i leirmobiliseringa.
- Vi blir eldre og mer makelige.
- Dyrt å dra på leir (?).
- »Barneahagemarerrittet».
- Slitsomt med leir. »En trenger hele ferien til å slappe av».

Jeg trur at pkt. a) har en viss betydning. De store leirenes tid a' la -76, -77, anser jeg forbi. Heller mindre leire (sjøl om ikke det er problemstillinga akkurat nå).

Den viktigste grunnen til at folk unngår å bruke ei uke av ferien sin til sommerleir er vel

pkt b), - rimeligis, og merkelig nok. Merkelig fordi: sjelden i m-l bevegelsens historie har det vært så klart rom for skarp og kameratslig meningsbrytning som i disse tider. Samtidig som vi er i ferd med å få et noenlunde edruelig forhold til vår egen styrke og begrensning. Det er dermed duket for mange viktige diskusjoner. Årets sommerleire har omfatta noen av dem: Kapitalismen i Norge, Revolusjon i Norge, hva er fredsarbeid osv.

Jeg har vært på de fleste sommerleire siden -68. Noen har vært mer vellykka enn andre. Årets leir mener jeg var blant de beste. Gir ei ukes sommerleir det politiske utbytte som rettferdiggjør bruk av ei sårt tiltrengt ferieuke til sommerleir? JA!

Jeg skal ta utgangspunkt i meg sjøl. For noen år siden flytta jeg fra en storby og ut i distriktet. Det politiske miljøet på det nye stedet var mye mindre enn i byen. En er nødt til å jobbe mye mer sjølstendig og allsidig. Ingen gjør jobben for en. Skal det arrangeres 1 mai, 8 mars, 21 august eller jobbes med kvinnearbeid, faglig arbeid, ungdomsarbeid etc., må stedets avdeling være ledende i arbeidet. Langt flere oppgaver blir fordelt på langt færre kamerater enn i en by.

Eksempel:

I Oslo blir det arrangert FFF-tog enten ei lita avdeling gjør noe eller ikke.

I bygda »Innkrokvik» blir det ikke arrangert noe klassekamptog dersom avdelinga ikke gjør noe. Likedan med andre »store dager» eller viktige arbeidsområder.

Har dette noe med sommerleire å gjøre?

Jada.

Sommerleire er for oss ei uke med:

- Hovedinnleinger ved flere av Partiets dyktigste kamerater.
- Diskusjoner og impulser/erfaringer fra kamerater en ikke jobber sammen med til daglig, - meget verdifullt, blir litt mindre »brønnsfrosk».
- Da vi ennå ikke har fått oppretta »Innkrokvik AKP m-l's opplysningsutvalg må vi i værste fall reise til Storbyen for å delta på større møter/seminarer.

Sjøl om temaene på årets sommerleir ble kjørt som steds- eller distriktseminarer ville disse ikke kunne erstatte ei uke med politisk

vitaminsprøyte.

Misforstå meg endelig rett. Jeg prøver ikke å sette seminarer opp mot leire. Utmerka tiltak begge deler som etter mitt syn utfyller hverandre.

Videre: På sommerleire deltar folk fra hele landet. Dette betyr at viktige delområder av Partiets politikk diskuteres landevidt og gir en mulighet til, i tid, å samkjøre den politiske skoloringa av den revolusjonære bevegelsen innafør et relativt begrensa tidsrom. Dette er en styrke. Mange viktige diskusjoner har fått sitt startskudd eller blitt bragt opp på samme nivå på sommerleirene. Den avgjørende oppfølginga av disse diskusjonene lokalt blir også lettere.

Dette er av betydning både for partiet og sympatisører av partiet.

Summert dette avsnittet påstår jeg:

Frustrerte kamerater i partiet risikerer faktisk ikke å bli mer frustrerte ved å delta på sommerleire, snarere tvertom!

Et meget viktig problem som må takles raskt er hvordan kamerater som er lavt klassifisert (som ikke skal dra på leir) kan få ta del i disse diskusjonene på et så tidlig tidspunkt som mulig, slik at de slipper å måtte hoppe på et tog som allerede er godt i gang utpå høstparten. Dette er også en del av en større diskusjon om skolingstilbudet til disse kameratene.

Jeg tror sommerleirene er viktige også for partiledelsen. De største leirene ledes av våre mest ledende partikamerater. Noe av kritikken mot partiledelsen før landsmøtet var manglende bakkekontakt. Enig eller uenig i det, uansett, leirene gir etter min mening et bra og mer direkte supplement til de informasjoner ledelsen får om motsigelser i politikken vår i tillegg til den informasjon de får via rutiner. Dette er sunt.

ER LEIRENE FOR LAVT PRIORITERT?

Etter min mening JA.

Dette gjelder både sentralt og lokalt.

- Hvilke avd. styrer/DS'er prioriterte i år diskusjoner for å mobilisere medlemmene til leir i år?

Vi veit at like sikkert som det blir sommer blir

SOMMERLEIR

TF 31

det også sommerleire. Må vi sitte å vente på direktiver fra SK før vi kan starte mobiliseringa? Neida.

- Sentralt fra var det heller ikke den store mobiliseringa.

- Spørsmål til partiledelsen: Var dere redde for å pålegge avdelingene for mye arbeid ved ikke å pålegge oss å diskutere sommerleir-deltaking? (Vi veit at allerede i fjor var deltakinga sunket drastisk.)

Eller:

- Mener dere at sommerleirene er i ferd med å miste sin betydning for den revolusjonære bevegelsen?

I »Innkrokvik AKP» savna vi mer stoff om årets sommerleirtilbud. I Klassekampen var stoffet sporadisk og etter vår mening preget av noe feilprioritering - Kulturleir vs. Rød Front leir. Det samme ble påpekt i fjor i oppsummering av Faglig leiren. Intet galt sagt om »den kule leiren», men glem ikke »de streite leirene».

Så til noen argumenter kamerater har brukt for ikke å dra på leir:

»Ferien er kort nok fra før, leir er slitsomt.» Hadde dette vært sagt i -76, -77, hadde det vært en del sant i det. Disse leirene hadde visse hektiske sider ved seg, sjøl om de også hadde mange bra sider.

Min erfaring er at leirene har utvikla seg i bra retning de siste åra. Vandreleirene ble et fint tilbud til flere. Noen startvansker ble etterhvert korrigert bra. Stasjonærleirene ble mindre hektiske etter at vi droppa å ha tre hovedtemaer.

Ei uke av ferien kunne brukes uten dårlig samvittighet. Det er riktig at før måtte en ofte ha 12 timers søvn etter en leir. For å klare å sove 12 timer etter de siste leirene måtte en derimot ha ført et aktivt Kroliv (på Tromøya) og i tillegg venta noen timer med å legge seg. Vi hadde god tid mellom gruppe-, brigade- og plenumssamlingene til evt. å fortsette diskusjonene mer uformelt. Dette har vært et savn tidligere.

Er »Barnehagemarerittet» en saga blott?

På årets Rød Front leir på Tromøya var det møtt fram nesten like mange unger som voksne.

I tillegg var de færreste påmeldt på forhånd. Dette ble tatt opp ved første plenumssamling med oppfordring til å melde seg til barnehagetjeneste mot tilbud om gratis leir. Dette var det eneste jeg hørte om problem i barnehagen på ei uke! Vi hadde sjøl med ei unge som stortrivedes.

Det virker som vi har klart å overvinne det som for mange har vært problem, nemlig unger på leir. Barnehagen fungerte utmerka! Hva kan vi lære av det?

JO, Dra på leir, ta gjerne med unga MEN Kamerater meld dere på god tid i forveien!!

De kamerater som planlegger leiren (inkludert barnehagen) er nemlig ikke synske!

De må ha et realistisk grunnlag å planlegge ut fra.

DYRT Å DRA PÅ LEIR?

Kr. 430, - pr. voksen pluss utgifter til tørrmat (ca. 100), pluss transport til og fra er ikke gratis, men hva er gratis i dag? Hva hadde vi brukt i løpet av ei »vanlig» ferieuke ? og hva får en igjen? Jeg mener at de penga er bra investering. Ei ukes politisk camping-tur er bra!

Dessuten, med god planlegging av ferien og tidlig påmelding (feks. ved mobilisering i avd. regi) kan vel leiravgiften mulignes reduseres/differensieres? Uansett bør det ikke være økonomiske argumenter som hindrer folk i å dra på sommerleir.

Jeg vil ikke berøre sommerleirenes betydning for diverse insamlinger, for de er vi jo godt motivert for likevel...(?)

Kamerater: Sommerleirene er en av våre fine tradisjoner som vi må beholde og styrke. Det er et skoleringsstilbud (blant mange andre) som vi kan være stolte av, som revolusjonære i Norge trenger, og som borgerskapet i Norge ikke liker spesielt godt.

VEL MØTT PÅ LEIR I 1982!

Arne.

PLANKRITIKK

PROLETARISK INTERNASJONALISME?

Praksis gir seg som regel utslag også i tenkinga. Dette får vi klart dokumentert med det planforslaget SKs Plankomite' nå har sendt ut gjennom TF. Det drives ikke mye solidaritetsarbeid for tida - så avspeiles dette også i planforslaget.

I del A - grunnlaget for planen, trekkes det fram 3 forhold:

I. Våre strategiske mål.

II. Krigsfaren

III. Situasjonen i ml-bevegelsen.

Men hva med situasjonen i den 3. verden. Hva med frigjøringskampene? Er ikke en vurdering av disse forholda av stor betydning for oss når vi legger en langtidsplan? Dette kommer klart fram om vi tenker oss 10 år tilbake i tida. Om vi den gangen hadde forsøkt oss på en langtidsplan uten å ta hensyn til krigen i Vietnam ville vi sikkert aldri makta det sterke solidaritetsarbeidet vi den gangen utløste. - Er det så sikkert at vi ikke i 80-åra får et nytt Vietnam?

Jeg skal ikke her ta opp hele teorien om 3 verdener og frigjøringskampen sin betydning. Men noen stikkord:

a. Betydning i kampen mot krigen. Det er folka i den 3. verden som i dag står i frontlinja i kampen mot supermaktene. De blir hardest undertrykt. De yter og den sterkeste motstanden. Seire for dem rammer

supermaktene og reduserer deres krigslyst. Dette er og klart forstått i Prinsipp-programmet. Her står det: »Mao Zedong slo fastat kampen den tredje verda fører mot imperialismen, i dag er hovuddrivkrafta for framsteg i verdenshistoria.» (PP. s.15).

b. Betydninga for bygginga av sosialismen i Norge. Det vil være en langvarig prosess hvor landet hele tida vil være trua av imperialistiske makter. Derfor vil vi ikke få en utvikla sosialisme eller kommunisme før verdensrevolusjonen er avslutta. Også i denne kampen er frigjøringa av de store delene av verden som ennå er under imperialistisk åk viktig. - Dette spørsmålet er grundig behandla i »Genereallinja» (Se »Den store polemikken» - Del I. Oktober Forlag). Et av de revolusjonære hovedprinsippa er nettopp: »Arbeidarar i verda, stå saman med dei undertrykte folka og undertrykte nasjonane» (Den store polemikken s. 13)

Jeg mener ja. For det første mener jeg grunnlaget for planen undervurderer muligheten for store slag i 3.verden (Afghanistan kan bli et nytt Vietnam). For det andre tar planen for lett på Sosialimperialismens herjinger i 3.verden og vår manglende forståelse for grunnlaget for sosialimperialismen. - Jeg oppfordrer folk til å ta hensyn til dette når planen skal utformes mer konkret.

Leif.

SK uttalelse: OM situasjonen i partiet høsten -81.	2.
SK uttalelse: Oppsummering av stortingsvalgekampen.	5.
SK uttalelse: Forsvars- og fredspolitikkt okt. -81.	11.
Melding om beredskapsdiskusjonen.	14.
Melding om klassifiseringssystemet.	14.
Start 8.mars-diskusjonen nå!	15.
Vi trenger verving nå!	18.
Partiet må ta ansvar for ungdomsarbeidet.	19.
Kina anno 1981	20.
Kina-debatten og kampen for kommunistpartiet i Norge	23.
Bruk »Tillitsmannen».	28.
Sommerleire er bra!	29.
Proletarisk internasjonalisme mangler i plangrunnlaget.	32.